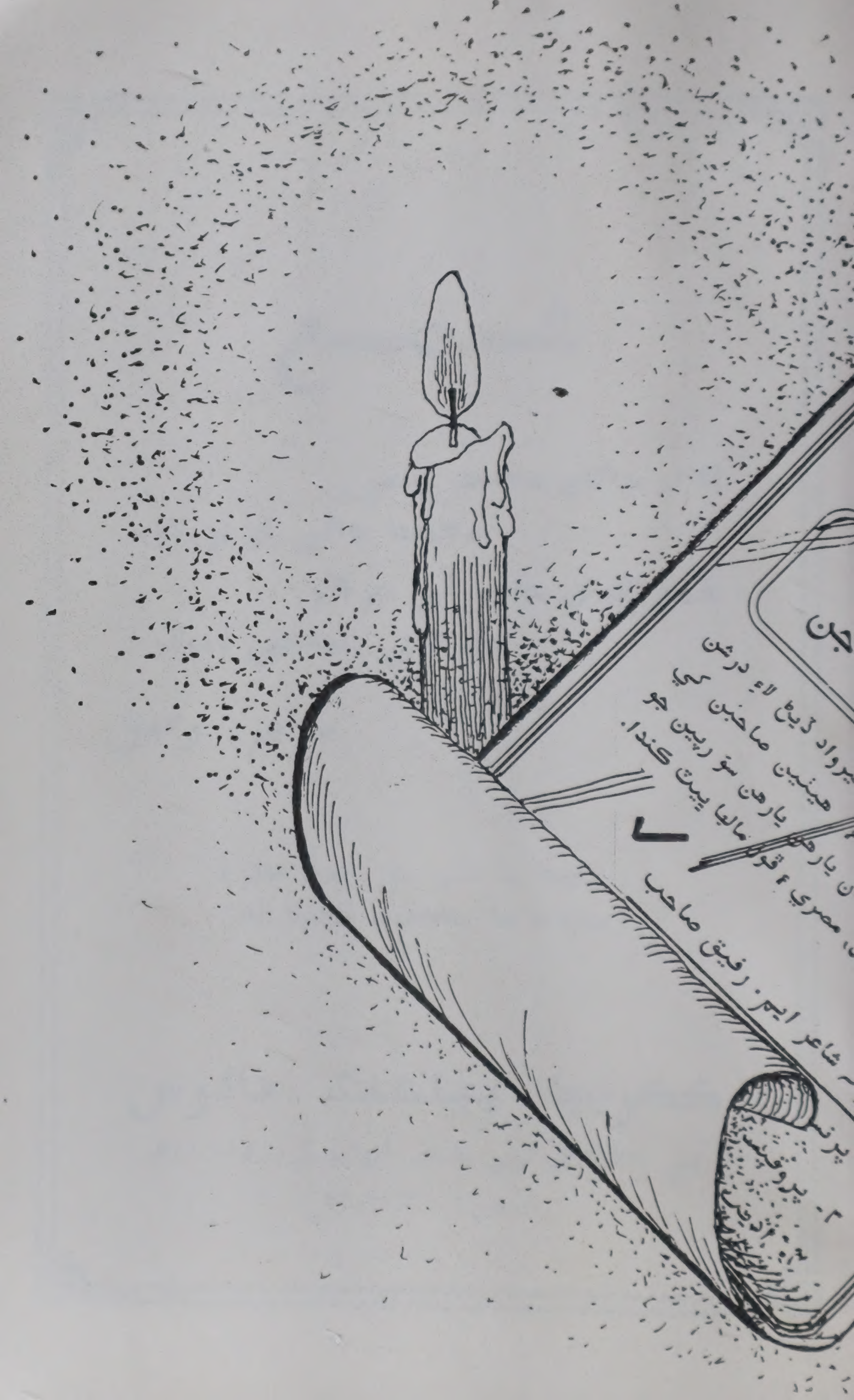

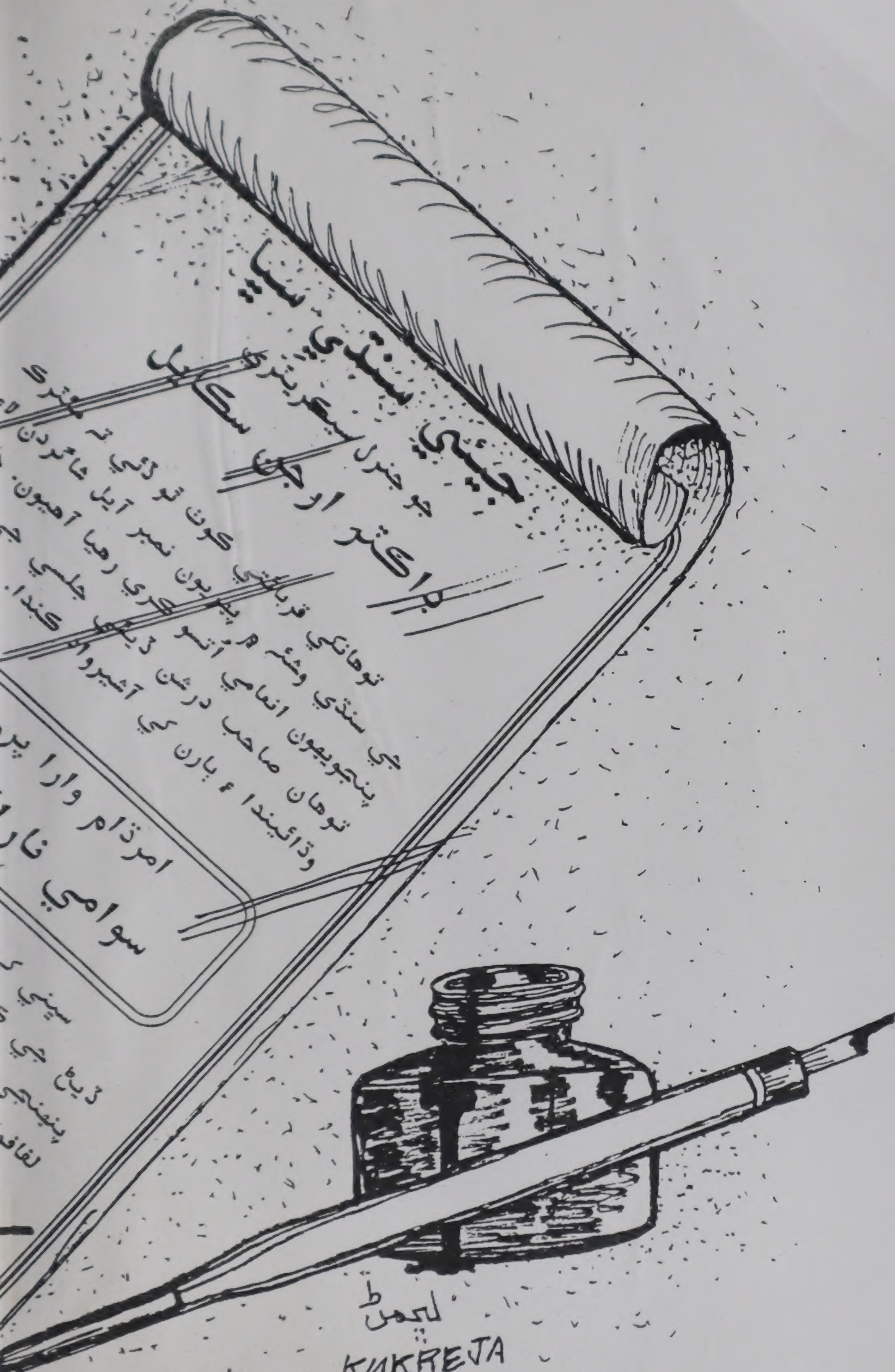
حسن شمع تي دل جلائڻ،
عاشق بڻي پروانو آيو.
مؤت نه ماري، محبت ماري،
دل ڪٺي ديوانو آيو.

شمع

ايم. رفيق

KUKREJA

جيئي سنڌي سڀا
جو جنرل سيڪريٽري
امرڏام وارا پر
سوامي
KUKREJA

شمع

آءٌ نہ چاڙان محبت چاهي،
محبت چاڙي ٿو پروانو،
شمع اڳيان حاضر ٿي هر ڪو،
دل ڪڻي پنهنجي ديوانو.

- ايم. رفيق

ڪڪريجا پبلشنگ هائوس
بي ۲۴۵/۴۱، نوان بلاڪ، الهاسنگر - ۴۲۱ ۰۰۵.
فون: ۵۲ ٦۰ ۲٦

آسيس

نظمن، غزلن، گيتن، ڪافين ۽ هائڪو جهڙن صنفن ڪٺي موزون شاعريءَ جي ميدان ۾ ايم. رفيق چڱي وقت کان ذات جي گهوڙيءَ ڪي هنر ۽ فن جو لغام لڳائي چڱيون منزلون طيءِ ڪندو آيو آهي. سياهه وارن کان نجات پائي چانديءَ جي چمڪي جهڙا وار سجائي ٻــ جواني ديوانيءَ سان هٿ ملائي رهيو آهي. اُئين ته ناهي ته حسن عشق جي خيالي قصن ۾ قيدي بڻجي آس پاس جي اُنيؤ ۽ آزموديءَ کان، زمان حال جي حقيقتن ۽ مستقبل جي حملاور مصيبتن کان منهن موڙي ويٺو آهي. درحقيقت جيڪي مشاهدا ماڻيا اٿس تن جي تصوير ڪشي ڪندي دل جي صادق جذبي سان ۽ پنهنجي ذاتي ڏانءَ ۽ ڏاهپ سان سگهاري ٻوليءَ ۾ قوت مند قلم سان رچنائن جي روپ ۾ خزانن جي ڪول ڪندو ٿو رهي. ذات جون ڏياٽيون ٻاري علم، عقل ۽ عمل جي ايوانن ۾ چڱا ڦيرا پاتا اٿس.

اُهو سنڌي شاعر ڪو هڪڙو اڌ هوندو جنهن پنهنجن شخصي مصيبتن ۽ دنيا جي دغا و دولاب ۽ سياسي سرگرمين کي قلمبند ڪندي پنهنجي اباڻي وطن جي ياد ۾ لڙڪ نه لاڙيا هوندا.

هن شاعر ڪي پيارين سوز ڀريون ۽ دل چوريندڙ سٽون چيون آهن:

آزادي ملي، مان پنهنجو وطن نيلام ڪري آيس،
انسان جي تهذيب کي بدنام ڪري آيس.

— ڊاڪٽر ارجن سڪايل

SHAMHA

Poet : M. J. Ramchandani (M. RAFIQ)
Satyam-A Apartment, 2nd Floor,
Near Hira Marriage Hall,
Ulhasnagar-421 002 □ Phone 548474

Cover Design : Lachman U. Kukreja

Published by : Bhagwanti L. Kukreja
B-41/245, New Blocks,
Ulhasnagar-421 005. □ Phone 526026

Printed at : Jai Shivshakti Printers,
Shop 1, Indira Gandhi Mkt. Compound,
Dassera Maidan, Ulhasnagar-421 003.
Phone : 71822

Year : November 1997

Price : Rs. 60/-

شمع

ڪوي : ايم. جي. رامچنداڻي، (ايم. رفيق)
ستيم - اي اپارٽمينٽ، ٻيو ماڙ،
هيرا مئريج هال جي ڀرسان،
الهاسنگر - ۴۲۱۰۰۲. فون: ۵۴۸۴۷۴

ڪور ڊزائين : لڇمڻ يو. ڪڪريجا

پبلشر : ڀڳونتي ايل. ڪڪريجا
ڪڪريجا پبلشنگ هائوس،
بي ۴۱/۲۴۵، نوان بلاڪ،
الهاسنگر - ۴۲۱۰۰۵. فون: ۵۲۶۰۲۶

ڇپيندڙ : ”جئه شوشڪتي پرنٽرس“
شاپ ۱، اندرا گانڌي ڀاڄي مارڪيٽ،
سيڪشن ۲۳، الهاسنگر - ۳.
فون : ۷۱۸۲۲

سال : نومبر ۱۹۹۷

قيمت : -/۶۰ روپيه

احسانمند آهيان

(١)

نيڻن جو نُور بڻجي، اَحسان ڪنهن ڪيو،
دل جو سرور بڻجي، اَحسان ڪنهن ڪيو،
ريکا رهي نه سرحد، دل جي پيار جي،
دل جو سرور بڻجي، اَحسان ڪنهن ڪيو.

(٢)

جي درد آهي دل ۾، دل درد مند آ،
جي فڪر آهي دل ۾، دل فڪر مند آ،
شاعر جي دل جي ريکا کو رُوپ بڻي آئي،
اَحسان ڪٿي ڪنهنجو، دل اَحسانمند آ.

(٣)

جو پيار آيو دل ۾، ڪنهن لاءِ خطا نه ٿي،
جو پيار آيو دل ۾ ڪنهن لاءِ سزا نه ٿي،
دل پيار مان پڪاري دلدار کي "رفيق"،
جو پيار آهي دل ۾، ڪنهن لئه جفا نه ٿي.

شڪرگذاري

ڪريان شڪرگذاري، يا ڪريان شڪرادائي،
شري رام ڪڪڙيجا جي، جنهن دوستي نباهي.

مقبول آهي ليکڪ منوهرلعل جي نالي،
"محبت زنده آ" کهاڻي هرڪو پيو سنڀالي.

ننڍپڻ جو يار آهي، ننڍپڻ جو پيار آهي،
هي رازدار آهي، هي خاصدار آهي.

دل جو دوست دلبر، دلدار يار آهي،
"رفيق" آهه درپن، هي ديدار يار آهي.

— ايم. رفيق

جـا سڀ حق واسطا پاڻ وٽ رکيا آهـن. ”دل و دنيا“ ڪتاب پبلشنگ هائـوس، بي ۲۴۵/۴۱، نـوان بـلاڪ، الهاسنگر - ۵ مان شايع ٿيو آهي.

سنڌي ساهتيہ پريمين کي هڪ پيرو پـڙهڻ جي ڪارگر صلاح ڏيڻ ۾ اسان مڪمل صحي ثابت ٿينداسين.

— ريزيڊنٽ ايڊيٽر

[”سمالوچنا“، هندو روزاني، ۹۷-۸-۵ تان ورتل]

※ دل - و دنيا شاعر ايم. رفيق (اصلي نالو منو ڄميٽراءِ رامچنداڻي) جي شعرن جو مجموعو (۱۹۹۷) آهي، جنهن ۾ حسن ۽ عشق جي وشين ڪانسواءِ دنيوي انڀون ۽ آزمودن تي بہ دل لپائيندڙ ڪلڪراني ڪيل آهي. ڊيمي سائيز، سهڻو جلد، صفحا ۱۲۰ ۽ قيمت ٦٠ روپيـہ. پتو: سٽيم - اي اپارٽمينٽ، پيون ماڙو، هيرا مٽريچ هال جي پرسان، سنڌونگر - ۴۲۱۰۰۲.

[”پهچ سمالوچنا“، مهراڻ تان ورتل]

※ دل - و - دنيا (سنڌي ڀاشا ۾ بهترين شاعري)

سنڌي ساهتيہ ۾ شاعريءَ جو بہ وڏو يوگدان رهيو آهي. اصلي شاعر اهـو آهي، جنهن جي منهن مـان نڪرڻ وارو هر اکر پنهنجي اَمٽ ڇاپ ڇڏيندو آهي ۽ پڙهندڙن کي ان شاعريءَ ۾ لڪل شاعر جي ڪلپنا کي ڏيونـديڻ لاءِ مجبور ڪري ڇڏيندو آهي.

شري منو رامچنداڻي (ايـم. رفيق) تي سائين ٻيوس جي اپار ڪرپا هئي ۽ شري ايـم. رفيق انهن پڙهندڙن کي

ايم. رفيق جو ڪلام

فرشتن جي زباني

ساهتيہ جا اديب، شاعر، ماهر پاٺڪ ۽ چاهڪ ادب جا چمڪندڙ ستارا ۽ فرشتا آهن.

ساهتيہ جا گلشن گلشن خوشبو خوشبو گلدستا آهن،
پڙهي ڪتاب ڪنهن دلبر جو پنهنجو بيان ڏيندا آهن.

"پڙهي ڏسو ايم. رفيق جو ڪلام،
فرشتن ڏني زباني آ،
مگر اڃان گهڻائي عالم ماهر خاموش آهن،
خبر نہ آهي ڪا گستاخي يا بي ادبي ٿي وئي آهي،
شل معاف ٿئي جا خطا ٿي وئي آهي،
"رفيق" جي دل جو درپن صاف ۽ شفاف ٿئي."

"رفيق" سر جهڪائي قدمن ڪي ڇهي ٿو،
آسيس ڪريو، آسيس ڪريو، حسن برقرار رهي.

دل ۽ دنيا

❋ دل و دنيا ايم. شاعر رفيق جو جاندار نظمن، غزلن، گيتن، رباعين وغيره ڪويتائن جو ڳٽڪو آهي. ١٢٠ رچنائون پڙهندي پڙهندي ايترو تہ آنند اچي ويو جو سنگره پوري ڪرڻ بعد ئي ڪتاب کي الماڙيءَ ۾ رکيم. شاعر ايم. رفيق (شري ايم. جي. رامچنداڻي) سنڌي ساهتيہ کي هڪ سانڍڻ جهڙي سوغات ڏني آهي. ليکڪ ڪرتيءَ

✱ پيارا مترو،

ٿورا ڏينهن اڳ، دل ـ و ـ دنيا جي ڪاپي مليم. گيت، غزل پڙهيا اٿم عاشق جي نظر سان، پيار ۽ حسن جي محفل ۾ آنند عاشق کي ئي ته ملندو آ. ڀرپور آنند ورتو اٿم. شعر منهنجي شاعري، آهي خدا جي واسطي. ڪجهه وقت مان ۾ رهيا. وري توهانجو اُندر آلاپ لڳو آهي. ان حقيقت منهنجو ڌيان ڇڪايو. ضرور مان ۾ تپسيا ڪندي محبوب کان مصري ملي اٿو.

عجب ٿو لڳي سنڌ کان ئي لکندا رهيا آهيو. پر پهريون دفعو دل ـ و ـ دنيا ۾ واقف ٿيا آهيو. توهانجي شاعري قلبي قولي، ڏاڍو آنند ورتو اٿم.

— شري رادا ڪرشن گرناڻي

جبلپور – ٤٨٢٠٠١.

✱ آدرڻيه شري روچيرام، سدا باغ بهار هجو،

مونکي شاعر ايم. رفيق جو نهايت سندر غزلن جو ڪتاب پهتل آهي. هر غزل دل ۽ دماغ کي ڇهندڙ آهي. سرل ۽ سندر بوليءَ ۾ رفيق برابر مٺيا پويا آهن. دل ـ و ـ دنيا دل کي وڻندڙ آهي. شاعر بيشڪ ڪيرون لهڻيون.

شبوا ۾،

گوردن ڪرشناڻي

اجمير

ســاگــر

✱ پيارا رفيق،

تنهنجي هـن سنگره ۾ غزل جــو وزن اڪثر ٺيڪ آهي،

۽ ڇهڻ جي ڪوشش ڪئي آهي، جتان هي هٿ قسڪي
ويندا آهن. گهرائيءَ ۾ ٻڏل قلم ٻيشڪ پنهنجو رنگ
ڏيکاري رهيو آهي. پر سندس هنن اشارن تي مان
پنهنجي راءِ نٿو ڏيئي سگهان - جي آهن:

"منهنجو هر شعر آ تنقيد کان مٿي"

يا

"رفيق" شعر منهنجو آ خريد کان مٿي"

— گووند مولچنداڻي

["پستڪ سمالوچنا" جئه امر لال (هندي اخبار)
[٢٥-٩-٩٧ تان ورتل]
[هنديءَ مان سنڌيءَ ۾ ترجمو]

✱ مانيوور سائين ايم. رفيق، نمسڪار.

اوهانجو پستڪ دل - و - دنيا پهتو، پڙهي گد گد ٿيس. هڪ ڳالهه توهانجي ڌيان طلب آڻڻ چاهيان ٿو ته توهان جيان هيءُ داس پڻ ٻيوس، دڪايل، دلگير جي نقش قدمن تي هلندي قلم آزمائي ڪندو رهندو آهي. سائين ٻيوس جي رچنائن مان پريرڻا پاتم ۽ دڪايل وٽان پريم جو سبق سکيس، توڙي ڪويتا جو ڏانءُ ۽ هيئر دادا دڪايل جي طبيعت ناساز هجڻ سبب، اها ڪوت دلگير صاحب پوري ڪندو رهندو آهي. ان لحاظ کان گريائي ٿياسين.

شل سڪ جو ناتو وڌي ويجهي. آدرڻيه سائين سڪايل صاحب کي منهنجا نياز چئجو.

نيازمند،
وليرام ڪشناڻي
گانڌيڌام - ٣٧٠٢٠١

✱ ايم. رفيق جو "ساگر" پهرينءَ نظر سان دلڪش پيو لڳي.
جنهن شو شڪتي پرنٽرس، اندرا گانڌي پاڇي مارڪيٽ،
الهاسنگر - ٣ جي ڇپائي ۽ گيٽ اپ سهڻي آهي. هاڻي
"هندو" جي ايم. رفيق کان بيواقف ناهي. ممڪن آهي
اينڊي ويندي سٽيم اي اپارٽمينٽ، ٻيو ماڙ، هيرا
مٺڙيچ هال پرسان الهاسنگر - ٢٠ ۾ رهندڙ سنڌس غزلن
جون سرڪيون ونڻ لاءِ پهچي وڃون! "ساگر" غزلن ۽
گيتن جو ناياب ڇهڳٽو آهي. ساندڻ جهڙو آهي.

"مائي يار وسي منهنجي من ۾" "گيت ڳايان" يا
"تنهنجي غظمت ڪوئي نه ڄاڻي، تنهنجي رحمت ڪوئي
نه ڄاڻي" "غزل گنگنايان" فيصلو ڪرڻ ۾ ٿي وقت لڳي
ٿو. ڪنهنکي لائو ڇوان؟ لائو هجي ته ڇوان نه؟ سڄو
مجموعو متاثر ڪندڙ آهي. پڙهڻ جهڙو آهي. ساندڻ جهڙو
آهي. ملهه سٺ روپيه "پيٽا" مثل آهي.

— ريزيڊنٽ ايڊيٽر
"هندو"

✱ جناب ايم. رفيق، آداب
توهانجا ٻه ڪتاب "ساگر" ۽ "دل - و - دنيا" مليا. ڏاڍي
خوشي ٿي جو مونکي ياد رکيو. مان پڻ شري لڇمڻ
ڪريڄا جو ٿورائتو آهيان، جنهن روبرو مونکي ڪتاب
منهنجي گهر اچي ڏنا. توهانجي شاعري وڻي. ايڏي
محنت ۽ جاکوڙ لاءِ توهانکي مبارڪون هجن. ادبي
ڪلاس ۾ اميد ته وري ملنداسين.

وڌيڪ سک،
نيازمند،
شري هري لڪاڻي "شوق"

جدهن ڪري پڙهڻ سان راحت اچي ٿي. البت اڃان به وڌيڪ ڌيان ڏيڻ سان ڪي سوکيم ٽيڪنيڪل خطائون دور ٿي سگهن ٿيون. پر اهو راز به پڻ راز ئي رهي ٿو ته

"رفيق" راز کي راز ئي رکيو،
راز جون ڳالهيون ڪيئن ٻڌايان

۽ اُن جي سمجهاڻي تو پاڻ ئي ڏني آهي، انهيءَ ڪري ئي

"رفيق" ڪٿي اچ آيو آهي،
گيت غزل ۾ نئين جواني

۽ تنهنجي حالت کي مان خود به سمجهي سگهان ٿو

سوز اندر ۾ آگ اُٿاري، نت نت لاٽ اُياري،
ڇوهه منجهان ڇولي ٿي اُٿي، ماهيءَ جيان ڦٿڪائين.

تنهنجي ان اڻ ٿڪ ڪوشش کي شاباس هجي. ڪتاب جي ڇپائي ۽ گيٽ اپ به سٺي آهي. شاعريءَ سان هن طرح جي محبت ۽ شاعر دوستن لاءِ صدق تنهنجو هڪ اهم گڻ آهي؛ پر جي ائين نه هجي ها ته تون ٻنهي نه لکي سگهين ها ته

"رفيق" حيالي هلچل حرڪت،
دل ۾ حرڪت آءُ ڪريان ٿو.

تنهنجو هي سنگرهه عام ۾ پيارو ٿيندو، اهڙي آس اٿم. ڇو ته :-

"گيت غزل ۾ جادو مستي، هرڪو ديوانو تنهنجو آ"

ڇو ته : سنڌي ٻولي عشق اباڻو، "رفيق" کي سنڌي ٻوليءَ سان پيار.

آفرين هجيئي دوست! منهنجا سلام شل قبول پون.

— ڪمل "پياسي"

✻ آدرٽيءَ پراڻا، ايم. رفيق، باغ بهار.

نمستي. اوهانجو ٻيو شاعريءَ جو مجموعو ”ساگر“ مليو. ازحد خوشي ٿي. ساگر کي پڙهندي دل ساگر ۾ غوطا کائڻ لڳي ٿي. اوهانجي موزون شاعريءَ مان ظاهر آهي ته اها اوهان جي اڄ جي نه پر گهڻي عرصي اڳ جي ساڌنا جو ڦل آهي. ”ساگر“ سچ پچ ساگر آهي. اوهان عمر جي لحاظ کان به مونکان ٢ مهنا ١٢ ڏينهن وڏا آهيو. ٻي هڪ ڳالهه فخر جي آهي جو مان به سکر ضلعي جي ميرپور جو رهاڪو آهيان.

توهان جي هن يوگدان لاءِ اوهان مبارڪن جا حقدار آهيو. مان اوهان کان ننڍو آهيان اِنڪري آسيس ڪرڻ جو حقدار نه آهيان. پوءِ وري به پنهنجون شڀ ڪامنائون اوهان جي خدمت ۾ رکان ٿو. اُميد ته اوهانجي صحت سالم هجي ۽ ڏاڍي اوهانجي قلم جي جنبش سدا لاءِ ثابت رکي. توهان جون رچنائون دل کي ڇهن ٿيون.

ادب ۽ قرب وچان،

— شري ڀڳوانداس دولتاڻي ”هوش“

✻ ڀاءُ ايم. رفيق، خوش هجو شال،

اوهانجي غزلن ۽ شعرن جا ٢ ڇپيل ڪتاب ”دل - و - دنيا“ ۽ ”ساگر“ پهتا آهن. جي پڙهي انتها خوشي ٿي. اوهان جا گيت، غزل ۽ لاڏا پنهنجو مٽ پاڻ آهن. اوهان جا ڪيترائي شعر اهڙا آهن جي نه رڳو دل کي ڇهن ٿا پر پڙهڻ سان سٺو اَثر پڻ پيدا ڪن ٿا. شعرن ۾ ته نه رڳو عاشقاڻي پريل نظر اچي ٿي، پر ڪن ڪن هنڌ روحاني رازن جو اِشارو پڻ ڏنل آهي، جنهن ڪري شعر وري وري پڙهڻ تي دل ٿئي ٿي. اُميد ته هي ٻئي اوهان جا

* آدرڻيه شري رفيق صاحب،

توهان سان ملاقات ڪيم. توهان سان واقفيت ته ٣٨ سالن کان هئي پر بي خبريءَ ۾. توهانجو غزل جو ڪتاب پڙهي ۽ فوڙا ڏسي تعجب ٿيو ته، اهڙو سنڌي مرزا غالب سنڌ جو مونکان پري ڇو رهيو. توهانجا غزل پڙهي ڏاڍو آنند آيو. گهر ۾ ٻارن به پڙهيو. هاڻي ته توهان سان ملاقات ٿيندي ئي رهندي. توهانجا ڪيترا غزل ته ياد ڪيا اٿم.

"تون حسين، تنهنجي ادا ڇا چئجي"

"آرزو اٿم، هر دل کي ديوانو بڻايان"

ڀڳوان توهانکي وڏي حياتي ڏئي.

— گوبند رام ماڙو
سنگيت النڪار

* مانيور سائين، سدا سرها هجو،

عرض ته، اوهانجو شعرن جو مجموعو "ساگر" پهتو. ڪتاب پڙهيم ۽ خوب وڻيم. جنهن ڪري اوهانکي لکڻ لاءِ قلم کي روڪي نه سگهيس. شاعر صاحب جي خيالن جي اڏام ڪافي اوچي آهي جو اڄ جي حالات کي به نظر ۾ رکي جا پنهنجي قلم آزمائي ڪئي آهي سا قابل ـ داد آهي. شاعر جي هستي ته مهان هوندي آهي. پر ساڳئي وقت اُن کي هڪ احساس رکندڙ دل پڻ هوندي آهي. جنهنجا هوُ اُدما قلم ذريعي اوتيندو رهندو آهي.

دادا رفيق صاحب نه توهانکي ڪڏهن ڏٺو آهي نه، نه وري خط ـ و ـ ڪتاب ئي آهي. پر هن دفعي لاءِ منهنجون دلي مبارڪون سويڪار ڪندا.

اگر خط جي پهچ ڏيو ته عنايت. وڌيڪ مون لاءِ شيوا.

شيوا ۾
— پريم لتا، ٻڙودا

فهرست

ناياب شاعراڻا ڪينتر ۾ شيءِ جڳهہ ويلاڙيندا ۽ اوهانکي وڌيڪ روشن ڪندا.

اوهانجي لکڻيءَ جو فن بيشڪ ساراهہ جوڳو آهي، ان لاءِ اوهانکي مبارڪون.

قرب مان،
شيوون ريلواڻي "ساز"
ڄامنگر

مرڪو مرڪو، ڪجهہ تہ مرڪو يارو،
مشڪو مشڪو، ڪجهہ تہ مشڪو يارو،
ڀٽڪو ڀٽڪو، ڪجهہ تہ ڀٽڪو يارو،
ڪٽڪو ڪٽڪو، ڪجهہ تہ ڀٽڪو يارو،
ذري ذري مان گهاگهر ڀرجي،
ڦڙيءَ ڦڙيءَ مان ساگر ٺهجي،
"رفيق" سر جهڪائي قدمن کي ڇهي ٿو،
آسيس ڪريو آسيس ڪريو حسن برقرار رهي.

— ايم. رفيق

ستگر مهما

(١)

تنهنجي قدم قدم تي ستگر سلام توکي،
تنهنجي قدم قدم تي رهبر سلام توکي.

(٢)

تنهنجي حڪم سان جهان ٿيو پيدا،
تنهنجي قدم قدم تي ستگر سلام توکي.

(٣)

آهين خود خدا پر اِنسان ٿي رهين ٿو،
تنهنجي قدم قدم تي ستگر سلام توکي.

(٤)

تنهنجي شهاڻي صورت ثاني نه آهي ڪوئي،
تنهنجي قدم قدم تي ستگر سلام توکي.

(٥)

ديدار جو ڪري ديدار ئي ڪري ٿو،
تنهنجي قدم قدم تي ستگر سلام توکي.

غـــزل

(١)

خدا جي عظمت کـــي ڏسو،
خدا جي قدرت کـــي ڏسو.

(٢)

خـــدا خـالـق آهـــي،
خـــدا جي خلقت کـي ڏسو.

(٣)

خـــدا پـيـــار آهـــي،
خـــدا جي محبت کـي ڏسو.

(۴)

خـــدا رحـيـم آهـــي،
خدا جي رحمت کي ڏسو.

(۵)

"رفيق" خـدا مهاساگر يـي،
خـدا جي دهشت کـي ڏسو.

(٦)

پرڪاش روُپ تنهنجو، شبد روُپ تنهنجو،
تنهنجي قـدم قـدم تي ستگر سلام توکي.

(٧)

تون شهنشاهه آهين، هر شاه کـي لڳائين،
تنهنجي قـدم قـدم تي ستگر سلام توکي.

(٨)

آهين ديال شڪتي، رهي ڪال تو حڪم ۾،
تنهنجي قـدم قـدم تي ستگر سلام توکي.

(٩)

”رفيق“ قدم قدم تي تنهنجو ئي آ سهارو،
”رفيق“ قدم قدم تـي ڪري ستگر سلام توکي.

(٣)

ديش جا ٻاگا، ديش ۾ راڳا ڪير ڪري ويو،
محبت جي بدلي هاءِ دلين ۾ وير ٻري ويو،
ماڻهو مرن ٻل، ديش جو نيتا پاڻ سلامت،
سمجهه اندر شيطان ڪوئي ڦند ڦير ڪري ويو.

(٤)

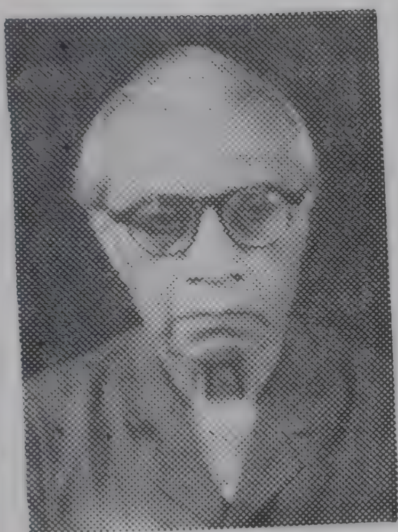
آءُ نه ڄاڻان هرڪوئي ڄاڻي ڇا مطلب آ،
دين ڌرم هرڪنهن کي پيارو ڇا مذهب آ،
ديش جي ٻڌتي، قوم جي ڳٽي ڪنهن ۾ ناهي،
دين ڌرم جي پردي ۾ ڪوئي سياست جو مطلب آ.

(٥)

ديش شمع تي ڪوئي ٻئي پروانو نه آيو،
ديش جي خاطر ڪوئي ٻئي ديوانو نه آيو،
اِخلاق، سڀيتا، ديش جي ٻڌتي دفنائي ويٺا،
ملڪ جو مجنون، ڪوئي ٻئي مستانو نه آيو.

(٦)

ڪنهن سان محبت، ڪنهن سان نفرت آهه سياست،
ديش سان دوکو سڀ سان دوکو، آهه سياست،
"رفيق" سچائي، هاءِ وفائي ڪين رهي،
هاءِ قيامت، شل نه اٿي، هيءَ سياست.

شاعر جي قلم مان :-

(١)

پنهنجيءَ دل کي شمع ٻارائي ويٺا آهيون،
شمع جي بدلي دل کي جلائي ويٺا آهيون،
بيهوشيءَ ۾ پنهنجي هستي ڀلجي وياسين،
پنهنجي گهر کي آگ لڳائي ويٺا آهيون.

(٢)

ديش جو ناڻو ڪير لٽي ويو خبر نه آهي،
ڪنهن به لٽيري جي ڪائي قبر نه آهي،
ديش جو نيتا، هاءِ ڪري ٿو ويسهه گهاتي،
ڪين ڪڇي ڪو جيسين سر تي ٽبر نه آهي.

واقفيت

(١)

سنڌ جو ضلعو سکر، ڳڙهياسين جو شهر،
هر ڏينهن، هر رات ٿـدي هير جو سحر،
تاريخ ٻي ڊسمبر، اڻويهه سؤ ۽ ٽيهه،
منهنجي حياتيءَ جو شروع ٿيو سفر.

(٢)

سنڌ ۾ هيس "مستان"، هاڻي "رفيق" آهيان،
ٻڻي گل گلستان، سڀ جي قريب آهيان،
کو چئي ٿو چاهه مان، زلفن ۾ سجائي کوئي،
"رفيق" آءٌ آهيان انجان، شاعر عجيب آهيان.

(٣)

آهي اڃـي کو وينو دل ۽ دماغ ۾،
کوئي روشني ٻڻي وينو آهي چراغ ۾،
کوئي پڇي "رفيق" لاءِ هڪدم چئي ڏيو،
"رفيق" وينو آهي شاعريءَ جي باغ ۾.

(٤)

هر شعر منهنجو آهي، تنقيد کان مٿي،
هر شعر خوبصورت اميد کان مٿي،
هر شعر ۾ پريل آ، جذباتي رواني،
"رفيق" شعر منهنجو خريد کان مٿي.

سنگيت شروعات

"رفيق" غلام سڀ جو،
سڀ کي سلام منهنجو،
هاڻي شروع ڪريان ٿو،
عاشق ڪلام پنهنجو.
آسيس منگان سڀ جي، بخشيش ٿئي مون تي،
بخشيش منگان سڀ جي، آسيس ٿئي مون تي.

غـــزل

"رفيق" جو ڪلام آ،
"رفيق" جو سلام آ.
ڪلام عاشقيءَ جو،
"رفيق" جو پيام آ.
آهي دام نام جو،
"رفيق" جو نه نام آ.
زمين آسمان تي،
"رفيق" جو نظام آ.
"رفيق" يار پيار جو،
"رفيق" جو غلام آ.

اڄ نئين جواني آئي آ

اڄ نئين جواني آئي آ،
نغمن جي رواني آئي آ،
جذبات جو شاعر جاڳي اُٿيو،
بيخود جي زباني آئي آ.

ڪڙڪي بند نہ ڪريو هوا ايندي رهي

ڪڙڪي بند نہ ڪريو هوا ايندي رهي،
محبت ۾ ڪنهن ڪان خطا ٿيندي رهي،
آبشار پهاڙن تان هيٺ آيو لهي،
”رفيق“ کي شاعري عطا ٿيندي رهي.

جيڪي بہ چوان ٿو تڪبر نہ ڇئو

جيڪي بہ چوان ٿو تڪبر نہ ڇئو،
جيڪي بہ چوان ٿو تصور نہ ڇئو،
عشق جي اڻ لڪي ”رفيق“ پيتي ذري،
مستيءَ ۾ رهان ٿو بي خبر نہ ڇئو.

خدا جي حسن تي فدا مان آهيان

خدا جي حسن تي فدا مان آهيان،
خدا جي حسن کان جدا مان آهيان،
"رفيق" خدا ٻڌائي سرحد پنهنجي،
خدا حسن ۾ مان فدا آهيان.

زندگي گلشن بهار آهي

زندگي گلشن بهار آهي،
زندگي حسن خمار آهي،
زندگي اسرار خدائي "رفيق"،
زندگي عشق سينگار آهي.

آڪاشي تارا چمڪن ٿا

آڪاشي تارا چمڪن ٿا،
ڌرتيءَ جا تارا ٽمڪن ٿا،
هيءُ ڪهڙو رهيو اتفاق "رفيق"
مٽيءَ جا تارا نڪرن ٿا.

عاشق ڪلام

عشق جي هڪ بوند پيتي تہ ايڏي سزا،
جي پيئان جام ڀري تہ ڪيڏي سزا؟

اندو نہ ڄاڻي چاهي ڪتاب،
ڏندو نہ ڄاڻي چاهي شراب.

جام جام آهي حاضر ڪلام آهي،
”رفيق“ ننڊ قتائي آرام حرام آهي.

منهنجو جيون آ خوشبوءِ ڦلايان ٿو

منهنجو جيون خوشبوءِ آ، ڦلايان ٿو،
منهنجو جيون شاعر آ، مان ڳايان ٿو،
منهنجو جيون آهه خوشبو، مهڪايان ٿو،
منهنجو جيون ساگر آ، لهرايان ٿو.

زندگي عنايت آهي

زندگي عنايت آهي،
بندگي هدايت آهي.
شرمندگي شڪايت آهي،
"رفيق" گندگي قيامت آهي.

نئين ڪويتا

نئين ڪويتا جاڳي آ جاڳي آ.
نئين ڪويتا جاڳي آ جاڳي آ.
نئين ڪويتا، حسن نئون جواني آ،
نئين ڪويتا، عشق نئون، ڪهاڻي آ.
نئين ڪويتا، سونهن نئين، جسماني آ،
نئين ڪويتا، گيت نئون روحاني آ.
نئين ڪويتا، ڪتاب نئون، باب نئون،
نئين ڪويتا، نئين زندگي، خواب نئون.
نئين ڪويتا، جام صراحي، شراب نئون،
نئين ڪويتا، گلاب نئون شباب نئون.
نئين ڪويتا، محبت جو حجاب نئون،
نئين ڪويتا، نئين مستي جام نئون.
نئين ڪويتا، عاشق جو پيغام نئون،
نئين ڪويتا، ديواني آ، ديواني آ.
نئين ڪويتا، مستاني آ، مستاني آ،
نئين ڪويتا، موصل ٿي راڻو آ.
نئين ڪويتا، موصل جو نئون ماڻو آ،
شاعر جو گيت غزل حيراني آ.
شاعر جي منزل لاثاني آ،
نئين ڪويتا، ساگر آهي گهاگهر ۾،
نئين ڪويتا گهاگهر ۾ ساگر آهي.
نئين ڪويتا، نئين بندگي جاڳي آ،
نئين ڪويتا، نئين زندگي جاڳي آ.
نئين ڪويتا، نئين ڪويتا جاڳي آ،
"رفيق" نئين ڪويتا جاڳي آ.

غــزل

(۱)

تنهنجي ڪلامن يار اسان کي ماري ڇڏيو آ.
تنهنجي سلامن يار اسان کي ماري ڇڏيو آ.

(۲)

آءُ نـه ڄاڻان يار جدائي ڇا ٿيندي آ،
تنهنجي انجامن يار اسان کي ماري ڇڏيو آ.

(۳)

ميت نہ آهي جو پريت نباهي ڪين سگهي،
اشڪ حشامن يار اسان کي ماري ڇڏيو آ.

(۴)

دل ۾ درد نہ هڪڙو آهي يار ”رفيق“،
درد تمامن يار اسان کي ماري ڇڏيو آ.

غـــزل

(١)

جوانـي آ، جوانـي آ جواني آ.
جوانـي آ، جوانـي آ جواني آ.

(٢)

حسن جو روپ کهڙو آ خبر ناهي،
جوانـي آ جوانـي آ جوانـي آ.

(٣)

حسن جو رنگ کهڙو آ خبر ناهي،
جوانـي آ جوانـي آ جوانـي آ.

(٤)

حسن جو ويس کهڙو آ خبر ناهي،
جوانـي آ جوانـي آ جوانـي آ.

(٥)

حسن جو ديس کهڙو آ خبر ناهي،
جوانـي آ جوانـي آ جوانـي آ.

(٦)

”رفيق“ حسن تي ڪشش ڪنهنجي آ،
خدا جي مهرباني آ مهرباني آ.

غــــزل

(۱)

هر زبان تي ڪلام منهنجو آ،
هر زمان ۾ ڪلام منهنجو آ.

(۲)

هرڪو چوي ٿو گلشن گلشن،
گلشن جو ڪلام منهنجو آ.

(۳)

حسن ڇڏيو هرڪائي سب ڪي،
حسن جو ڪلام منهنجو آ.

(۴)

هرڪو وساري ويٺو وطن کي،
وطن جو ڪلام منهنجو آ.

(۵)

”رفيق“ هرڪو ديوانو دلهن جو،
دلهن جو ڪلام منهنجو آ.

غــزل

(۱)

اڃان تــہ ڇوري ڇــوري آ،
اڃان تــہ گوري گــوري آ.

(۲)

تنهنجي منهنجي جريت ناهي،
اڃان تــہ نيم نموري آ.

(۳)

پيار محبت ڪين ڪي سمجهي،
اڃان تہ ڀوري ڀوري آ.

(۴)

قــدم قــدم تي جهومي ڳائي،
اڃان تہ حسن غروري آ.

(۵)

”رفيق“ ويندي راز ڪي سمجهي،
ڇوريءَ لاءِ ڇورو ضروري آ.

غــزل

(۱)

حسن رهي ٿو اوڙن ۾،
عشق رهي ٿو دوکن ۾.

(۲)

ڪير ٿو پنهنجي ننڊ ڦٽائي،
حسن رهي ٿو موقعن ۾.

(۳)

حسن جواني نئين کاڻي،
حسن رهي ٿو هوڪن ۾.

(۴)

عشق نه ڄاڻي پنهنجي حالت،
عشق رهي ٿو غوطن ۾.

(۵)

”رفيق“ عشق مٿان آگ لڳائي،
حسن رهي ٿو برقعن ۾.

غـــزل

(١)

آءُ نه ڄاڻان ڪير آيو ۽ ڪير هليو ويو،
آءُ نه ڄاڻان ڪير آيو ۽ ڪير هليو ويو.

(٢)

منهن تي ڇنڊي پائي ڪير هليو ويو،
آءُ نه ڄاڻان ڪير آيو ۽ ڪير هليو ويو.

(٣)

دل منهنجيءَ کي منڊي بڻائي ڪير هليو ويو،
آءُ نه ڄاڻان ڪير آيو ۽ ڪير هليو ويو.

(٤)

منهنجي نالي هندي بڻائي ڪير هليو ويو،
آءُ نه ڄاڻان ڪير آيو ۽ ڪير هليو ويو.

(٥)

”رفيق“ هٿ ۾ منڊي پائي ڪير هليو ويو،
آءُ نه ڄاڻان ڪير آيو ۽ ڪير هليو ويو.

غـــزل

(۱)

ڪين ٻڌن ٿا ٻوڙا آهن.
پيارا پـيـارا جـوڙا آهن.

(۲)

عاشق آهـن ڪين ڏسن ٿـا،
غلط حساب جا ڪوڙا آهن.

(۳)

ڪنهن ۾ ڪين ٻڌي اڪ ٿـن جي،
سڀ ڪـــي ڏيندا مـوڙا آهن.

(۴)

حسن جواني پـيـار محبت،
اڃان چون ٿا ٿورا آهن.

(۵)

"رفيق" حيرت حيرت تنهنجا،
غـــزل هوائي گهوڙا آهـن.

(٦)

زالون پائين کنگڻ چوڙا،
حسن لڏي ٿو ورلين ۾.

(٧)

الله وسائي بارش ياري
عشق وهي ٿو نالين ۾.

(٨)

"رفيق" شاعر کي غزل غزب ٿي
إنعام ملي ٿو ٿالهين ۾.

غـــزل

(١)

چاهه رهي تـــو ڳالهين ۾،
ساهه رهي تـــو سالين ۾.

(٢)

سالا ٿـــورا ڪير ڪٽورا،
مال جام آ ٿالهين ۾.

(٣)

طعام سوادي پيٽ ٻگاڙين،
هرڪو راضي دالين ۾.

(٤)

بنگلا ماڙيون ڪين ليائن،
روح خدا جو چالين ۾.

(٥)

گورو جسم ڪين هرڪائي،
سونهن ڪارين متوالين ۾.

غــزل

(۱)
حسن ۾ نـہ خامي ڏيندي آ،
گلشن ۾ نـہ خامي ڏيندي آ.

(۲)
گل گلابـي خوشبو خوشبو،
گلن ۾ نـــہ خامـي ڏيندي آ.

(۳)
هير پڪاريو چڙهي ماڙيءَ تي،
رانجهن ۾ نہ خامي ڏيندي آ.

(۴)
سڄنيءَ سبق سيکاريو سڀ کـي،
ساجن ۾ نـہ خامي ڏيندي آ.

(۵)
گهوٽ ٻڌي ڪنهن يار چلايو،
د لهن ۾ نـہ خامي ڏيندي آ.

(٦)
خامي خامي، "رفيق" ڪا خامي،
ڏسڻ ۾ خامي ڏيندي آ.

غــزل

(۱)

رات يار جي بکي،
رات پيار جـي بکي.

(۲)

هر رات رات آهـي،
دلــدار جي بـکي.

(۳)

هرکو جاڳي رات آ،
ستڪار جـي بکي.

(۴)

هـر رات رات آهي،
ذاتي ديدار جي بکي.

(۵)

شايد ڪا رات ناهي،
سينگار جـي بـکي،

(٦)

"رفيق" رات آهـي،
خريدار جـي بـکي.

غـــزل

(۱)
منهنجا يـار، منهنجا يـار،
منهنجا يـار، منهنجا يـار.

(۲)
تنهنجا تورا منهنجي سر تي،
آهن لـکـ هـزار.

(۳)
تو وٽ ڪي نہ آهي ڪائي،
تـو وٽ آڪـت انـبـار.

(۴)
رسي نہ وڃ تون منهنجا سهڻا،
آءٌ رونـدس زارون زار.

(۵)
”رفيق“ آهي تنهنجو ديوانو،
منهنجا يار، منهنجا يار.

غــزل

(۱)

حسن جـوانـي جهولـو آ،
سهڻيءَ کـي نڪ ۾ بولو آ.

(۲)

ڪير ٿو ڀـريـن گهنڊڙي وڄائي،
مولـي آ يـــا مـولـو آ.

(۳)

تيار ٿين ٿا طعام سوادي،
گـرم گـرم اڄ چـولهو آ.

(۴)

عشق نـــ ڇاڙي جسم جواني،
لنگڙي آ يـــا لـوُلـو آ.

(۵)

رهي پيار جي ڪمي نہ ڪائي،
"رفيق" دل پيار جو ڪوُلو آ.

مـــان خوش آهيان، مـگـر
مون مان زمانـو خوش نہ آهي،
خبر ناهي، خبر ناهي، خبر نـاهي.

نہ آهي جواني، نـہ ڪوئي خزانو،
مان گمنام آهيان، نہ ڪوئي فسانو،
نہ ڪوئي سبب آ، نہ ڪوئي بهانو،
چوالاجي تڏهن پـي جلي ٿو زمانو،
خبر ناهي، خبر ناهي، خبر نـاهي.
خبر ناهي، خبر ناهي، خبر نـاهي.

پـيـار محبت آهي زندگي،
پـيـار محبت آهـي بندگي،
عشق نـہ آهي ڪائـي دل لـڳي.
”رفيق“ بندگي آهي زنـدگي.

غـــزل

(١)

سڀ ڪان حسين تـون، جوان مان آهيان،
تخت - اي - نشين تـون، احسان مان آهيان.

(٢)

شباب گـــل ڏسي، بيتاب لـب ٿيا،
جام - اي - زرين تون، زبان مـان آهيان.

(٣)

ڪنهن يار ڪٿي دانهن، ڏسي تنهنجي شان کي،
گلشن نوين تـــون، ارمان مـان آهيان.

(٤)

تنهنجي گـلـن تـي وهي آب آيـــو،
چشمي تـرين تـون، گمان مان آهيان.

(٥)

"رفيق" ٻنهي کـي ڏنـي بخش خدائي،
سرحد زمين تـون، آسمان مان آهيان.

غــزل

(۱)

آءٌ خدا کي پيار کريان ٿو،
آءٌ خدا کي پيار کريان ٿو.

(۲)

سر جهڪائي ڪري مان سجدو،
پيار سندو اِظهار ڪريان ٿو.

(۳)

آهه خدا جي سڀ ٿي رحمت،
رحمت جو ديدار ڪريان ٿو.

(۴)

آب اکين مان ڇلڪي آيو،
اشڪن ٿي اعتبار ڪريان ٿو.

(۵)

آءٌ نه ڄاڻان، ”رفيق“ خدا ٿو ڄاڻي،
آءٌ خدا کي پيار ڪريان ٿو.

غــــزل

(۱)

یـــار اچي تـو راتين ۾،
عشق لنوي تو لاتين ۾.

(۲)

رات رات جو بند ڪمري ۾،
پيار ٿـئي تـــو باتين ۾.

(۳)

روز ڪيئي ڪمزور ڪسن ٿا،
خون وهي ٿو ڪاتين ۾.

(۴)

بادل بجلي خـوب نچن ٿـــا،
مينهن وسـي بـرساتين ۾.

(۵)

"رفيق" خدا يي دل جي صدائي،
ديـدار ڏئي تـــو جهاتين ۾.

غـــزل

(۱)

گلشن گـــل شبابـي آهـــي،
مـكـڙيـن ۾ بيتابي آهـــي.

(۲)

ڪلين ۾ اَنگـڙائي آهي،
ڀنڀري جي خرابـي آهي.

(۳)

عشق ڪري اڳـرائـي ويٺو،
حسن اچـــا حجابي آهي.

(۴)

ڪلي ڪلي، مکڙي مکڙي،
گل جو رنگ گلابـي آهي.

(۵)

گلشن کـي شبنم جاڳايو،
"رفيق" دل شرابـي آهـي.

غــزل

(۱)

ڊرسنيءَ ۾ ديــدار ڪري ڏس،
پنهنجو پاڻ سان پيار ڪري ڏس.

(۲)

پنهنجو ڏسي حسن جواني،
دل پنهنجي بهار ڪري ڏس.

(۳)

سڄنيءَ خاطر ساجن بڻجي،
سهڻو تون سينگار ڪري ڏس.

(۴)

مرڪي مرڪي، ٽهڪ ڏئي،
دل پنهنجي گلزار ڪري ڏس.

(۵)

پيار ڏيئي تون دل پنهنجيءَ کي،
"رفيق" دل کي يار ڪري ڏس.

غــزل

(١)

آءٌ ڳـايان، آواز ڪٿي آ.
آءٌ وڄايـان ساز ڪٿي آ.

(٢)

پـکي ٻڌجي آءٌ عرش ۾،
اُڏڻ چاهيان، پـرواز ڪٿي آ.

(٣)

دل جيتي آءٌ ڌارئي ڪي،
پنهنجو ٻڌايان، نيـاز ڪٿي آ.

(٤)

دل جو دل ۾ راز رهي ٿو،
ڪيئن ٻڌايان، همراز ڪٿي آ.

(٥)

"رفيق" خدا جي در تي ڪيئن مان،
ڄـاڻ ڀڇايان، راز ڪٿي آ.

غـــزل

(۱)

ساگر مـــان بادل ٻرجن تـــا.
ڀاکر ۾ گڏجي گـرجن تـــا.

(۲)

بخار ٻڌجي گهمن ڦـرن تـــا،
کنوڻ ٻڌجي خوب کڙکن تـــا.

(۳)

ڏسي کنوڻ جي حسن جواني،
بارش ٻڌجي خوب وسن تـــا.

(۴)

ساونڻ جي مند آهـ سڳوري،
تلاءَ، نديون، درياهه ٻرجن تا.

(۵)

”رفيق“ موسم آهه پيار جي،
محبت جا آنسون ڇلڪن تـــا.

غــــزل

(١)

خوش آهيو، آزادي اوهان جي آ،
خوش آهيو، آبادي اوهان جي آ.

(٢)

ديــش ســارو برباد ٿيو،
خوش آهيو، بربادي اوهان جي آ.

(٣)

هــر اِنسان ناشاد رهي ٿــو،
خوش آهيو، ناشادي اوهان جي آ.

(٤)

آزادي شهزادي بـڻـي وديشي،
خوش آهيو، شهزادي اوهان جـي آ.

(٥)

"رفيق" پرشٽاچار ڪئي آ شادي،
خوش آهيو ته شادي اوهان جي آ.

غــــزل

(۱)

شاعر آهيان، ڪير چوي ٿو،
شاعر ناهيان، ڪير چوي ٿو.

(۲)

عاشق آهيان، ڪير چوي ٿو،
عاشق ناهيان، ڪير چوي ٿو.

(۳)

گلشن آهيان، ڪير چوي ٿو،
گلشن ناهيان، ڪير چوي ٿو.

(۴)

بادل آهيان، ڪير چوي ٿو.
بادل ناهيان، ڪير چوي ٿو.

(۵)

ساگر آهيان، ڪير چوي ٿو،
ساگر ناهيان، ڪير چوي ٿو.

(٦)

”رفيق“ آهيان، ڪير چوي ٿو،
”رفيق“ ناهيان، ڪير چوي ٿو.

غـــزل

(١)

شمع جلي پروانو آيـــو،
محبت جـــو مستانو آيـــو.

(٢)

عاشق عشق سندو سوداگر،
دل کـٺـي ديـوانـو آيـــو.

(٣)

هرڪو هـوش وڃائي ويٺو،
راهـــ پـلـي بيگانو آيـــو.

(٤)

حسن شمع تـــي پروانو کـٺي،
جيون جـــو نـذرانو آيـــو.

(٥)

”رفيق“ محبت آهـــ قيامت
غـــزل کٺي افسانـو آيـــو.

غــــزل

(١)

منهنجو شعر، دل جي ٻولي آهي.
رنگ ڀـري رنگولـي آهــي.

(٢)

نئين جــوانــي ۽ مستانـي،
جيئن ساگر جي ڇولـي آهـي.

(٣)

هــر دل کــي هرڪائي ويئي،
چـنڊ سهڻيءَ جي ڇولـي آهي.

(٤)

هرڪوئي ساراهه ڪري ٿــو،
ڪن جـي لاءِ ٻـرولـي آهـي.

(٥)

ڪجهه نه ڇڏيو، ٻي ڌرڪ ڇڏي ڏيو،
"رفيق" حـاضر جهولـي آهـي.

غـــزل

(۱)

ڪوئي دل جو خار بڻيو آ.
ڪوئي گل گلزار بڻيو آ.

(۲)

ڪوئي بڻيو آ ڪنهن جو دشمن،
ڪوئي ڪنهن جو يار بڻيو آ.

(۳)

ملڪ سڄو ويڙهائي وينا،
سؤرن جو سنسار بڻيو آ.

(۴)

ڪائي شڪايت ڪرڻي ناهي،
هر ڪوئي لاچار بڻيو آ.

(۵)

"رفيق" ڪر تون خبر خدا کي،
بندو تنهنجو بيزار بڻيو آ.

غـــزل

(۱)

حسن نرالو ڪوئي ڪوئي.
عشق نرالو ڪوئي ڪوئي.

(۲)

مٺي مٺائي کائي هرڪو،
زهر پيالو ڪوئي ڪوئي.

(۳)

هر دل ۾ انڌڪار رهي ٿو،
ڪري اُجالو ڪوئي ڪوئي.

(۴)

هرڪوئي بڪواس ڪري ٿو،
منهن تي تالو ڪوئي ڪوئي.

(۵)

شاعر جا خطاب گهڻيئي،
"رفيق" نالو ڪوئي ڪوئي.

غـــزل

(١)

حسن ڏسي ھرڪو ٿو ھرڪي.
پاڻ ڏسي ٻوڙھو ٿو مرڪي.

(٢)

ڏسي ٻس ۾ سھڻي يـــر ۾،
ٻوڙھو سھڻيءَ ڏي ٿو سرڪي.

(٣)

وار اچا ٿيا ته ھرج نه ڪوئي،
اچا ته پيشاني ٿي ٻھڪي.

(٤)

دل جو سؤدو آھي دل سان،
اچان ته دل منھنجي ٿي ڌڙڪي.

(٥)

”رفيق“ ڏسي سھڻيءَ جي شوخي،
اک چوالاجي منھنجي ٿي ڦڙڪي.

غــزل

(۱)

ڪيئن غمن ۾ گهاريان آءٌ.
پنهنجو پاڻ سنڀاريان آءٌ.

(۲)

ڪڏهن خوشحالي ايندي گهر ۾،
ويٺي وات نهاريان آءٌ.

(۳)

آس لڳائي، نديءَ ڪناري،
ڪاغذ جي ٻيڙي تاريان آءٌ.

(۴)

رات رات جو ڏجي خواب ۾،
مدد لاءِ پڪاريان آءٌ.

(۵)

”رفيق“ پڪاري آءٌ انهنکي،
آب اکين مان هاريان آءٌ.

غـــزل

(۱)

خدا ڪري نہ سڳهيو يـار جي پيار ڪيو
ويران زندگيءَ ڪـــي گلزار يـار ڪيو

(۲)

ڪير سمجهائي ڪنهن کي، پيار بندگي آهي،
پيار بندگـي آهي، پيار سنسار ڪيو

(۳)

روز روز سر جهڪائـي ڪريون ٿـا سجدو،
گلشن کـــي گلشن وفادار بـهـار ڪيو

(۴)

گـــل گلابـي گلشن ۾ جهومن ٿا،
گلابي رنـگ شايد عشق جي بخار ڪيو

(۵)

"رفيق" شاهہ بڻيو، خـدا سان پيار ڪري،
خدا جي هستيءَ نہ، مگر خدا جي اعتبار ڪيو

غـــزل

(۱)

چنڊ ٻڻي ٻهڪائين ٿـي،
گـل بڻي مهڪائين ٿـي.

(۲)

تنهنجي پيرن ۾ پايـل آ،
پايل کـي ڇمڪائين ٿـي.

(۳)

تنهنجو حسن جواني شاهـد،
ساگر کـي ڇلڪائين ٿـي.

(۴)

تنهنجون اکـڙيون ڪجلي بادل،
جـڳ ۾ جل ڇڻڪائين ٿـي.

(۵)

ڏينهن سڄو موهين ٿي مرڪي،
پڻ خوابن ۾ هرڪائين ٿـي.

(۶)

"رفيق" بڻيو تنهنجو ديوانـو،
ديوانـي کان شرمائين ٿـي.

غـــزل

(١)

محبوبا کـي پيار ڪري ڏس.
عاشق تـي اِقرار ڪري ڏس.

(٢)

دل جـي ڌڙڪن بند ٿي ويندي،
پيار ڪري اِنڪار ڪري ڏس.

(٣)

سهڻي آخـــر سهڻي آهي،
پاڻ کي تون ميهار ڪري ڏس.

(٤)

آهه حسينا دل جـي دولت،
پيار ڪري اعتبار ڪري ڏس.

(٥)

”رفيق“ تنهنجو ئـي آهي درپڻ،
سينگار ڪري ديـدار ڪري ڏس.

غـــزل

(۱)

تنهنجي شرارت پـيـار وڌائي.
تنهنجي زيارت پيار وڌائي.

(۲)

تنهنجي نـفـرت ڪُوڙو بهانو،
تنهنجي حقارت پـيـار وڌائي.

(۳)

دل کي دل جي آهہ ضرورت،
تنهنجي صـدارت پيار وڌائي.

(۴)

ڪوئي نـہ ڄاڻي عشق جي ٻولي،
تنهنجي اِشارت پـيـار وڌائي.

(۵)

تنهنجي نـزاڪت تاج محل آ،
تنهنجي عمارت پيار وڌائي.

(۶)

”رفيق“ راز کي راز رکيو آ،
تنهنجي ڳجهارت پيار وڌائي.

غـــزل

(۱)

ماٺهن تـــي مڇرن جـــو راڄ.
جهنگلن ۾ سڙڪن جـــو راڄ.

(۲)

بيابان ۾ تپت تـپائـي،
برپٽ ۾ بصرن جـو راڄ.

(۳)

ساگر، ساگـر ڪين سڏائي،
ساگر تي لهرن جـو راڄ.

(۴)

جاهل، عاقل سڀ هڪ آهـن،
ديس انـدر نمبرن جـــو راڄ.

(۵)

”رفيق“ اڃا بـي جيئرو آهي،
دل تي رهي ڌڙڪڻ جو راڄ.

غزل

(١)

سونهن ڏسي هرڪو ساراهي،
حسن ڏسي هرڪو هارائي.

(٢)

ڏسي اکين ۾ نُور نوراني،
هرڪو ويٺو ديد اڙائي.

(٣)

سمجهي ڳلن کي گل گلابي،
دور کان آيو ڀنئرو ڪاهي.

(٤)

سهڻيءَ پنهنجا وار پکيڙي،
منهن تي ڇڏيائين برقعو پائي.

(٥)

”رفيق“ اجازت ڪين ملي آ،
اڃان ته دل تي ٻهرو آهي.

غـــزل

(١)

سر تہ سيئيڱي ساڳيا آهـــن،
اكـــر سيئيڱي ساڳيا آهـــن.

(٢)

سڀن مان راڳہ انيڪ راڳڻيون،
سر تہ سيئيڱي ساڳيا آهـــن.

(٣)

گيت، كهاڻيون انيڪ اكـرن مان،
اكـــر سيئيڱي ساڳيا آهـــن.

(۴)

سنگيت گيت جو جسم جواني،
سر، اكـر سيئيڱي ساڳيا آهن.

(٥)

گيت، سنگيت جو روح رواني،
"رفيق" سر اكـر بئي ساڳيا آهن.

غزل

(۱)

"رفيق" آيو سلام ڏيڻ،
"رفيق" آيو ڪلام ڏيڻ.

(۲)

تون منهنجي محبوبا آهين،
"رفيق" آيو تنهنجو نام ڏيڻ.

(۳)

تون دل تي راڄ هلائين ٿي،
"رفيق" آيو غلام ڏيڻ.

(۴)

تنهنجون اکڙيون آهن پياسي،
"رفيق" آيو پيام ڏيڻ.

(۵)

تنهنجي گلابي چپڙن تي،
"رفيق" آيو اڄ جام ڏيڻ.

غـــزل

(۱)

دل جي چاهت، چاهت آهي.
دل جي راحت، راحت آهي.

(۲)

هرڪو دل تـي اعتبار ڪري ٿـو،
دل جي سچي شڪايت آهي.

(۳)

سونهن آهي، پر سيرت ناهي،
سونهن ۾ پـڻ ملاوت آهي.

(۴)

دل کان ٻاهر ڪريون زيارت،
دل جي سچي نہ عبادت آهي.

(۵)

اڪـڙيون ٻولي، اڪـڙيون ڪوليون،
”رفيق“ رب جـي ڪرامت آهي.

غـــزل

(۱)

منهنجو آهـي ساهه اِهوئي،
منهنجو آهـي شاهه اِهوئي.

(۲)

دلبر ٻڌجي دل کـي سنڀالي،
منهنجو آهـي چاهه اِهوئي.

(۳)

پيار جي ڪشتي پار اُڪاري،
منهنجي لـئـه درياهه اِهوئي.

(۴)

گـل ٻڌجي گلشن مهڪائي،
منهنجي لـئـه هـڳاءُ اَهوئي.

(۵)

نبض ڏسي جـو مرض پڇاڻي،
”رفيق“ ٻـئـر ويساهه اِهوئي.

غزل

(۱)
"دل - و- دنيا" دل جو پيار،
ڪير ڪري سگهندو انڪار.

(۲)
دل جي ٻولي، سڀ جي ٻولي،
سمجهي ٿو سارو سنسار.

(۳)
چند ڏسي ساگر ٿو ترقي،
ترقي ترقي چڙهي ٻخار.

(۴)
سج جي گرمي، ساگر لاهي،
مينهن وسائي مينگهه ملهار.

(۵)
"رفيق" رات جو خاموشيءَ ۾،
"دل - ودنيا" جو ڪر ديدار.

غــزل

(۱)
حسن خدائي تنهنجو آ.
عشق اِلاهي تنهنجو آ.

(۲)
نيڻ ملن تا، نيڻ کلن تا،
نُور جلالي تنهنجو آ.

(۳)
تون مرڪين ٿي، جڳ مرڪي ٿو،
حسن گلابي تنهنجو آ.

(۴)
ساگر ۾ ڇا لهر اٿي ٿي،
جوش تباهي تنهنجو آ.

(۵)
”رفيق“ عاشق ڪوئي سمجهي،
غــزل عاشقي تنهنجو آ.

غـــزل

(١)

آهـــ زندگي هلچل هلچل.
آهـــ زندگي محفل محفل.

(٢)

ڪوئي ڪنهن تي آهه چريو ٿيو،
ڪوئي ڪنهن تي پاڳل پاڳل.

(٣)

ڪنهن کي ڪنهن تي رحم نه آيو،
هاءِ زندگي سنگدل سنگدل.

(٤)

پيار ڏنو جي ڪنهن کي دوکو،
آهه زندگي مشڪل مشڪل.

(٥)

”رفيق“ عشق ڏو اشڪ وهائي
آهـــ زندگي بادل بادل.

غــزل

(۱)

آءُ نہ ڄاڻان دل جو راز،
ڪير وڄائي دل ۾ ساز.

(۲)

هيڻن تہ آهي دل اڪيلي،
ڪير سندس آهي همراز.

(۳)

دل جي ڌڙڪن آهہ زندگي،
آهہ زندگيءَ جو آغاز.

(۴)

دل ويٺي آ سُور سنڀالي،
ڪين ڪري ڪوئي آواز.

(۵)

”رفيق“، جي بند ٿي دل جي ڌڙڪن،
روح ڪري ويندو پرواز.

غـــزل

(۱)

دور نہ آهيون، دور رهون ٿا،
آهہ سبب، مجبور رهون ٿا.

(۲)

مرڪ سدائين آهي منهن تي،
محبت ۾ مخمور رهـــون ٿا.

(۳)

ڏينهن خوشيءَ جو رات جو ليڪن،
خوابن ۾ مسرور رهـــون ٿا.

(۴)

دل جـــو خزانو دل ۾ آهي،
عشق انـــدر پرنور رهون ٿا.

(۵)

”رفيق“ نہ چاهي، خدا تو چاهي،
ڪنهن دل جو ڪوهنوُر رهون ٿا.

غــزل

(۱)

پئسو آهي، ڌرم نہ آهي.
پئسو آهي، شرم نہ آهي.

(۲)

پئسو زندگي، پئسو بندگي،
پئسو آهي ڪرم نہ آهي.

(۳)

پئسو آهــي دل ڪاسائي،
دل ڪنهن جي ۾ نرم نہ آهي.

(۴)

پئسو آهي، پيـــر سڌائي،
فقط منهنجو هي ڀرم نہ آهي.

(۵)

”رفيق“ چئون ڪئن آهي جيئرو،
جسم جنهن جو گرم نہ آهي.

غـــزل

(۱)
ڪوئي تنھنجي اوٽ وٺي ٿو.
ڪوئي تنھنجي چوٽ سھي ٿو.

(۲)
جڳ تنھنجو ديوانو آھي،
ھرڪو تنھنجي ھوٽ ھلي ٿو.

(۳)
حاڪم ٻئي حڪم ھلائين،
ھرڪو تنھنجو حڪم مڃي ٿو.

(۴)
سڀ کي آھه سھارو تنھنجو،
ھرڪو تنھنجي رحم رھي ٿو.

(۵)
خالق آھين خلق ڪـــي خلقين،
"رفيق" تنھنجا قدم چمي ٿو.

غـــزل

(۱)

دل جي سچائي ڪير نـــہ ڄاڻي.
دل جي صفائي ڪير نـــہ ڄاڻي.

(۲)

ڪوئي ڪنهن سان پيار ڪري ٿو،
دل جي وفائي ڪير نـــہ ڄاڻي.

(۳)

دل آهي هڪ پيار جـــو ساگر،
دل جي لڳائي ڪير نـــہ ڄاڻي.

(۴)

مرڪ رهي ٿي سڀ جي منهن تي،
دل جي سياهي ڪير نـــہ ڄاڻي.

(۵)

”رفيق“ رهي ٿـــو پيار ظاهري،
دل جي تنهائي ڪير نـــہ ڄاڻي.

غزل

(١)

معصوم چهرو، دل ۾ پيار،
ڪيئن نہ ڪري ڪو تنهن کي يار.

(٢)

جسم جواني جنهن جو گلشن،
گل گلابي سدا بهار.

(٣)

سهڻيون سهڻيون اکڙيون تنهنجون،
نيڻن ۾ نت نچي خمار.

(٤)

زلف گهٽائون ڪاريون ڪاريون،
ساونڻ جو جيئن ميگهہ ملهار.

(٥)

حسن نہ ڇاڏي پنهنجي حرڪت،
”رفيق“ ڪسي ٿو دل جو قرار.

غــزل

(۱)

گل کي ڪوئي خار نہ چوندو،
خار کــي ڪو گلزار نہ چوندو.

(۲)

واءُ لــڳي ٿــو، گل ڇڻن ٿــا،
خزان کي ڪوئي بهار نہ چوندو.

(۳)

درياهہ آهــي سير وهي ٿــي،
سير کــي ڪوئي ڪنار نــہ چوندو.

(۴)

ڪوئــي واقفڪار نـــہ آهي،
غير کي ڪوئي يار نہ چوندو.

(۵)

"رفيق" اکين ۾ آهــي شوخي،
شوخيءَ کي ڪوئي نهار نــہ چوندو.

غــزل

(١)
شمع جلي ٿـي، شمع جلائـي.
سبب جلڻ جــو ڪين ٻڌائي.

(٢)
ظـاهر آهي سبب جلڻ جــو،
ڪيئن ٻڌائي، پـاڻ لڪائي.

(٣)
ڪٿي جدائي آهـي جانب،
هـــاء جدائي دل تـڙ ڦائي.

(٤)
دل ۾ غم ۽ گهر ۾ اونـدهه،
شمع ڇڏيائين پـــاڻ جلائي.

(٥)
”رفيق“ جڏهن ٻـي شمع جلي ٿي،
پتنگ ڇڏن تـــا پاڻ جلائي.

غزل

(١)

موت کان ڀڄڻ ڇا ٿيندو آ؟
جم - دوت ڏسڻ ۾ ايندو آ.

(٢)

ڌرم-راء جو حڪم ٻڌائي،
دل تي ڀرو ڏيندو آ.

(٣)

ڏسي ڀيانڪ شڪل جم دوت جي،
پراڻي وياڪل ٿيندو آ.

(٤)

جم دوت سان ڪري لڙائي،
پراڻي ساٿو ٿيندو آ.

(٥)

”رفيق“ ڏسي نہ حيلو وسيلو،
پراڻي پراڻ ڇڏيندو آ.

غـــزل

(۱)

ويڇا وساري ويٺو آهيان،
توکي سنڀاري ويٺو آهيان.

(۲)

آءُ هلي منهنجي محلن ۾،
توکي پڪاري ويٺو آهيان.

(۳)

تنهنجي ملڻ لاءِ مان تڙقان ٿو،
جيءُ جيئاري ويٺو آهيان.

(۴)

تون ئي آهين منهنجو جيون،
راهه نهاري ويٺو آهيان.

(۵)

"رفيق" ڪنداسين روح رهاڻيون،
غـــم پٽاري ويٺو آهيان.

من جون چوليون دل جون ٻوليون

(۱)

ٻج مان گل ڪري ته پنڌ، ٻج مان پيدا ڪري انسان.
پاڻ مان پاڻ ٿئي ته پنڌ، پاڻ ڇپائي ته ٻگوان.

(۲)

منهنجي دل ۾ مرڪي ٿي، تنهنجي دل ۾ مرڪي ٿي،
منهنجي دل ۾ سرڪي ٿي، تنهنجي دل ۾ سرڪي ٿي.

(۳)

حسن تي هرڪو پاڳل آهي، ڪير چوي ته پاڳل ناهيان،
هرڪو حسن جو گهايل آهي، ڪير چوي تو گهايل ناهيان.

(۴)

دل تنهنجي ۾ روئي ٿي، دل منهنجي ۾ روئي ٿي،
اشڪ وهائي اکڙين مان، زخم پراڻا ڌوئي ٿي.

(۵)

جام جام آهي، حاضر ڪلام آهي،
”رفيق“ ننڊ ڦٽائي، آرام حرام آهي.

(٦)

تن خدا جو، من خدا جو،
”رفيق“ کي حاصل، فن خدا جو.

(۷)

ساگر سمان نه ڪوئي، ساگر مهان آهي،
ساري جهان جو جيون، شاهد زمان آهي.

غــــزل

(۱)

غير کي دوست ۽ پنهنجي کي دشمن بڻائي وينا آهن.
آزاديءَ جي سفيد چادر کي ڪفن بڻائي وينا آهن.

(۲)

تون هندو، مان مسلم آهيان، تون سک، مان عيسائي آهيان،
فرقا بڻائي، نفاق وڌائي، اگن لڳائي وينا آهن.

(۳)

آزاد وطن، آباد وطن، هرڪو ٿو ڏسي برباد وطن،
خوشحاليءَ جي عيد جي چنڊ کي گرهڻ لڳائي وينا آهن.

(۴)

ديش جو ناڻو لٽجي ويو، وديشي ناڻو اچي رهيو،
معصوم ٻچن جي لاشن تي اڄ جشن منائي وينا آهن.

(۵)

ملڪ جا ماڻهو سادا سودا، پلجي ويا سڀ نعرن تي،
غير کي ساٿي، ۽ پنهنجن کي بدچلن بڻائي وينا آهن.

(٦)

هرڪو جاڻي، هرڪو پڇاڻي، نقلي نيتائن جي سازش کي،
قرض وٺي، گهر کي سينگاري چمن بڻائي وينا آهن.

(۷)

کهڙو گانڌي، ڪير جواهر، قد ننڍو ۽ وات وڏو،
ديش دروهي ”رفيق“ پاڙ کي وطن سڏائي وينا آهن.

غـــزل

(١)

”رفيق“ جي غـزل خواني آ.
حسن - و- عشق جي بياني آ.

(٢)

اکـڙين ۾ ڇا مستي آهي،
مستي، مستي لا بياني آ.

(٣)

حسن، حسن ڇـا جادو آ،
حسن تي عاشق هر جواني آ.

(٤)

حسن صراحي، عشق جـــام آ،
حسن، عشق جي اَمر ڪهاڻي آ.

(٥)

”رفيق“ جو غزل چنڊ، ساگر آ،
”رفيق“ جـو غـزل عاشقاني آ.

غـــزل

(۱)

تون ٻجلي، مان بادل آهيان.
تون ساگر، مان ساحل آهيان.

(۲)

تنهنجي سونهن غضب جي آهي،
تنهنجي سونهن تي پاڳل آهيان.

(۳)

تنهنجي حسن جو آهي درياهه،
آءٌ مؤجن جـــي هلچل آهيان.

(۴)

تنهنجي مرڪ آهي جام صراحي،
تون ساقي، مان محفل آهيان.

(۵)

تون محبت جـــو راز خدائي،
”رفيق“ راز تون ۽ مان دل آهيان.

غــزل

(١)

شاعري هيءَ آهي منهنجي زندگي،
زندگي هيءَ آهه منهنجي بندگي.

(٢)

دور ٻنڌ تي ڪير زيارت ٿو ڪري،
دل ۾ رهي ٿي يار جي ديوانگي.

(٣)

عشق آهي عاشقيءَ جي واسطي،
عاشقي آهي خدا جي عاشقي.

(٤)

پيار هرڪوئي ڪري سنسار ۾،
ڪير آهي جو ڪري ٿو ڪينڪي.

(٥)

آهه هرڪو ڪنهن جو ديوانو مگر
"رفيق" جي ديوانگي آ شاعري.

غـــزل

(۱)

تنهنجي صورت تصوير نرالي.
تنهنجي محبت زنجير نرالي.

(۲)

تنهنجون اکڙيون گهايل ڪن ٿيون،
تنهنجي نظر شمشير نرالي.

(۳)

موج درياهه، تنهنجي انگڙائي،
زلفن جي تحرير نرالي.

(۴)

ڪير نه جاڻي تنهنجي دل کي،
مرڪڻ جي تعبير نرالي.

(۵)

لون آهين قسمت جي ريکا،
”رفيق“ جي تقدير نرالي.

غـــزل

(١)

تنهنجون اکڙيون نينهن نظارو،
ڇا ڪاجل، ڇا اک جو تارو.

(٢)

ساگر جي ڇولين ۾ مستي،
تون ڪشتي ۽ آءٌ ڪنارو.

(٣)

تنهنجي هستي، دل جي بستي،
تون گلشن ۽ مان ڦوهارو.

(٤)

آءٌ سينو، آهيان مان ڌرتي،
تون بادل جو جل وسڪارو.

(٥)

ڪير نه جاڻي راز خدا جو،
"رفيق" خدا جو سڀ کي سهارو.

غـــزل

(١)

يار تي غدار جي تهمت نہ رکو،
غدار تي يار جي تهمت نہ رکو،

(٢)

پيار ڪري يار وساري ٿي ڇڏيو،
يار تي پيار جي تهمت نــہ رکو،

(٣)

ڪنهن ڇيو ڏنم يار کي مئخاني ۾،
يار تي خمار جي تهمت نہ رکو،

(٤)

دل ڦري يار ويو اڄ ڪنهن جي،
يار تــي ڦرمار جي تهمت نہ رکو،

(٥)

”رفيق“ يــار پلايو ماضيءَ کـــي،
يار تـي يــار جي تهمت نہ رکو،

غــــزل

(۱)

گلشن جــو گل گلاب تون آهين .
حسن جو گــل شباب تون آهين .

(۲)

چــنــڊ ڏسي ساگــر تــڙقي اُٿيو،
ساگر جي محبت بي حساب تون آهين .

(۳)

حياءَ کان ڪوئي جهڪائي تو اکــڙيون،
دل لڳائيءَ جو حجاب تون آهين .

(۴)

شمع جلي، جلي وسامــي ويندي،
عاشقيءَ جو آخري باب تون آهين .

(۵)

ڪير سڃاڻي نه سگهي شاعر کي ليڪن،
”رفيق“ شاعر جــو خطاب تون آهين .

غـــزل

(۱)

مفت ۾ منهنجي مشهوري ٿيندي.
سچ جي سوڀ ضروري ٿيندي.

(۲)

ويري ڀـــل پيا ويــر وڌائين،
منهنجي سونهن سموري ٿيندي.

(۳)

هرڪا سهڻي ڪين ڪي ٻڻبي،
ڪا ڪاري ڪا ڀـــوُري ٿيندي.

(۴)

تڪبر عزازيل کـــي ڪيرايو،
نمّرت نياز سان نـــوُري ٿيندي.

(۵)

”رفيق“ تـــہ سڀ جو آهہ غلام،
ڪين ڪڏهن مغروري ٿيندي.

غـــزل

(۱)

اي خدا جهان ۾ آواز ۽ روشنائي نہ هجي.
تہ تنهنجو هئڻ جهان ۽ تنهنجي خدائي نہ هجي.

(۲)

زندگيءَ ۾ ڪوئي حسن جي تمنا نہ رکي،
زندگيءَ ۾ عشق، حسن جي دل لڳائي نہ هجي.

(۳)

حسن خدا تون آهين ۽ عشق راهہ منزل جي،
ڪير پهچي منزل، جي ڪامل رهبر جي رهنمائي نہ هجي.

(۴)

تنهنجي خدائيءَ جي توکي خبر ۽ ڪامل مرشد کي،
ڪامل مرشد نہ اهو، جنهن تنهنجي ذڻي خدائي نہ هجي.

(۵)

بيحد پيار ۽ پاڪ دامن، بندگيءَ جون علامتون آهن،
”رفيق“ اهو انسان ڪهڙو، جنهن ۾ شڪرادائي نہ هجي.

غـــزل

(۱)
دشمن لـي حملو جاري آ،
بازي کڌهن نـہ هاري آ.

(۲)
دشمن ويـنـو هـوش وڃائي،
دشمن جـي دل ڪاري آ.

(۳)
دوست منجهان ٿيو دشمن هاڻي،
ڪيئن ٿنهن جي مت ماري آ.

(۴)
شاعر آهيان سڀ کان سهڻو،
لــوڙي سونهن موچـاري آ.

(۵)
"رفيق" رقيب جو رفيق سڏائي،
ڇـــوڌاري گـلــزاري آ.

غــزل

(١)

عاشق کي ھرڪائي وينس.
حاسد کي ڀڙڪائي وينس.

(٢)

سونهن ڏسي ھرڪو ٿئي سرھو،
ڪنهن جي دل جلائي وينس.

(٣)

ھرڪو ڄاڻي، آءٌ نہ ڄاڻان،
ڪيني کي ڪيرائي وينس.

(٤)

شمع ڏسي پروانا آيا،
ڇڄڙن کي ڦٿڪائي وينس.

(٥)

”رفيق“ خدا جي آھي رحمت،
پل ۾ غزل ٺاھي وينس.

غـــزل

(۱)

ديش دلارو، ڪير آهي، ڪوئي سمجهائي.
ديش هتيارو ڪير آهي، ڪوئي سمجهائي.

(۲)

ديش ورهاڱو، ڪنهن جو ضد هو ۽ ڪير جهڪيو،
ديش پيارو ڪير آهي، ڪوئي سمجهائي.

(۳)

ديش جا نيتا، ديش سنڀالي ڪين سگهيا،
ديش سهارو ڪير آهي، ڪوئي سمجهائي.

(۴)

ديش جا هيرا، ماڻڪ موتي ڪير لٽي ويو،
ديش رکوارو ڪير آهي، ڪوئي سمجهائي.

(۵)

ديش جي ڪشتي، هاڻ لڏي ٿي ساگر ۾،
"رفيق" ڪنارو ڪير آهي، ڪوئي سمجهائي.

غـــزل

(۱)

پنهنجو هوش سنڀالي وينس،
بيهوشي هـڪـالـي ويـنـس.

(۲)

دل شرميلي، چـنـچـل چنچلي،
دلـدار جـي ڪري حوالي وينس.

(۳)

دل جو خزانو ڪوئي لٽي ويـــو،
دل ڏيئي جنهن رکـوالـي وينس.

(۴)

پـــارُ ڇـڏائـي، پنهنجي شاعري،
ڪري "رفيق" جي نالي وينس.

غــزل

(۱)

ڪوئي شاعر آهي فعلن جو،
آءٌ شاعر آهيان جذبن جو.

(۲)

ڪوئي شاعر آهي قيدي،
آءٌ شاعر آهيان عرشن جو.

(۳)

ڪوئي شاعر آهي خيالي،
آءٌ شاعر آهيان جيون جو.

(۴)

ڪوئي شاعر عيش ڪري ٿو،
آءٌ شاعر آهيان ٿڙڦڻ جو.

(۵)

”رفيق“ شاعر شاعر ۾ فرق گهڻو ئي،
ڪو گهڙين جو ۽ ڪو صدين جو.

غـــزل

(١)

باقي حياتي گڏجي گهاريون،
خوشحاليءَ ۾ يار گذاريون.

(٢)

بيهوشيءَ ۾ ڌار ٿياسين،
هاڻي پنهنجو هوش سنڀاريون.

(٣)

ڌار ٿياسين، دوُر رهياسين،
نيڻ ملائي ويڻ وساريون.

(٤)

تنهنجي منهنجي پيار جي ڪشتي،
دل جي درياهه ۾ اچ تاريون.

(٥)

”رفيق“ عمر ويئي سا ويئي،
باقي حياتي گڏجي گهاريون.

غــزل

(۱)

تنهنجي حسرت آءٌ نہ آهيان،
تنهنجي محبت آءٌ نہ آهيان.

(۲)

سونهن ڏسي، هرڪوئي چاهي،
تنهنجي چاهت آءٌ نہ آهيان.

(۳)

آءٌ آهيان قادر جي قدرت،
تنهنجي قدرت آءٌ نہ آهيان.

(۴)

آءٌ شبنم، گلشن جي نعمت،
تنهنجي نعمت آءٌ نہ آهيان.

(۵)

آءٌ "رفيق" شاعر جي شهرت،
تنهنجي شهرت آءٌ نہ آهيان.

غــزل

(۱)

منهنجي کهڙي خطا رهــي آ.
منهنجي محبت سـزا رهــي آ.

(۲)

آءُ ته چا، سارو جڳ تو جاٽي،
منهنجي توسان وفـا رهــي آ.

(۳)

بگڙيل زلـف، اکـڙين ۾ شوخي،
بادل بجلي گهٽا رهــي آ.

(۴)

آهه خدا جي سڀ تي رحمت،
تنهنجي مون تـي جفا رهي آ.

(۵)

"رفيق" بڌاء ڪا بيخبريءَ ۾،
منهنجي ڪائـي خطا رهــي آ.

غزل

(١)

گهٽيءَ گهٽيءَ ۾ ڍهل وڄائي،
آيو مداري باندر ڪاهي.

(٢)

ڍهل وڄائي، ماڻهو ميڙي،
باندر کي تو خوب نچائي.

(٣)

باندر عاشق آهي بگڙن جو،
داڻو داڻو ويهي کائي.

(٤)

هيءَ دنيا ٻي آهه تماشو،
ناچ نچي ڪو، ڪوئي ڳائي.

(٥)

سڀ کي پنهنجي پنهنجي مستي،
"رفيق" هرڪو موج مچائي.

غـــزل

(۱)

ڪير پڇي ڪاغذ جي گل کي،
ڪيئن سمجهي ڪو ڪنهن جي ڇل کي.

(۲)

ڪـــارو ڀئنرو آيـــو ڪاهي،
نراس ٿيو ڏسي نقلي گل ڦل کي.

(۳)

صورت آهي، سيرت ڪانهي،
ڪير پڇي ٿـــو پوريءَ ڪل کي.

(۴)

پلڪن اکڙين شور مچايو،
قيد ڪيو تن ڏارڻي ڪاجل کي.

(۵)

گل ڪاغذ جو، ڪاجل قيدي،
”رفيق“ راز ٻڌايو محفل کي.

غزل

(۱)

تنهنجو قدم حجابي آهي،
تنهنجو قدم حسابي آهي.

(۲)

تنهنجي سونهن تان هرڪو صدقي،
تنهنجو حسن شبابي آهي.

(۳)

تنهنجون نظرون مئخانو آهن،
عاشق هرڪو شرابي آهي.

(۴)

تنهنجو جسم جواني جهومي،
گلشن گل گلابي آهي.

(۵)

تنهنجون اکڙيون دريا ساگر،
”رفيق“ مکڙو مهتابي آهي.

غـــزل

(۱)

خوابن ۾ ڏوکي ڏيو چاهيان،
سپنن ۾ تو لئه ڳايان .

(۲)

ڏينهن وڃي تو سوچ ۾ گذري،
رات سمهي پاسا بدلايان .

(۳)

تنهنجي محبت، تنهنجي صحبت،
تنهنجو عاشق آءٌ چوايان .

(۴)

شڪل اچي جي تنهنجي سامهون،
تنهنجي صورت کي واجهايان .

(۵)

شڪل وڃي جي تنهنجي گم ٿي،
"رفيق" ويٺو نير وهايان .

غـــزل

(١)

سڀ ڪي پنهنجا سور سنائن.
عشق ۾ اکڙيون ٿيون اُلجهائن.

(٢)

حسن نه ڄاڻان، آهي دوکو،
عاشق پيا ٿا شور مچائن.

(٣)

ڪين نڀاهي پيار سگهن ٿا،
پيار ڪري پيا ٿا پڇتائن.

(٤)

پيار نه آهي دل جو سؤدو،
يار رسي، ڪري منت مڃائن.

(٥)

”رفيق“ پيار مزاجي کهڙو،
پيار ڪري پيا ٿا ترسائن.

غــزل

(۱)
چنڊ چانڊني مسڪائي ويٺي.
هرڪنهن کي هرکائي ويٺي.

(۲)
تارا تارا ديپ جلن ٿا،
چوڏس رات سجائي ويٺي.

(۳)
سڄڻي گهر ۾، ساجن دور،
سڄڻيءَ کـي تڙپائي ويٺي.

(۴)
حسن جواني حيرت حيرت،
حيرت حسن ڦهلائي ويٺي.

(۵)
چنڊ جي ريکا آهـ چانڊني،
”رفيق“ پيار ڇپائي ويٺي.

غـــزل

(۱)

ڏينهن ڏني جـو پيار ڪريو ٿا.
هـــي ڪهڙو اِسرار ڪريو ٿـــا.

(۲)

پـيـار ڪبو آ بند ڪمري ۾،
ڪيئن کليل تڪرار ڪريـــو ٿـا.

(۳)

دل جـو پيار رهي ٿو دل ۾،
باهر ڇـــو اظهار ڪريـــو ٿا.

(۴)

پيار نـہ آهي بازاري سؤدو،
ڪنهن کـــي ڇو خريدار ڪريو ٿا.

(۵)

”رفيق“ معشوق ڏين ٿا دوکو،
ڪيئن ڪنهن تـــي اعتبار ڪريو ٿا.

غـــزل

(١)

"رفيق" نہ ڪنهن جو رقيب آهي.
"رفيق" نہ سڀ جو حبيب آهي.

(٢)

"رفيق" سڀ سان پيار ڪري ٿو،
"رفيق" دل جـــي قـريب آهي.

(٣)

"رفيق" نہ ڪنهن سان ريس ڪري ٿو،
"رفيق" پنهنجو نصيب آهـي.

(٤)

"رفيق" سڀ جـي نبض سڃاڻي،
"رفيق" مـاهـر طبيب آهـي.

(٥)

"رفيق" شاعر امـيـر شاعر،
"رفيق" شاعر نـہ غريب آهـي.

غـــزل

(١)

گل گلاب گلشن جي سر تي سونهين سهڻو سندر تاج،
آسمان مان آيـــو لهي هيٺ ڌرتيءَ تي ننڍڙو راڄ.

(٢)

مرڪڻ سان هلڪي هلڪي، بـادل ۾ چمڪي ٻجلي،
معصوم مـرڪ منهن تـــي، ڀڄي غـم جـــو علاج.

(٣)

چـنـڊ سمان چهرو، اکـڙيـون جڻ آڪاشي تـــارا،
سونهن جي ساک ڪري ڪو ڪهڙي، زبان لفظن جي محتاج.

(٤)

گود ۾ خوش ٿي کيلي راجا، هنج کان هيٺ روئي ٿو راڻو،
ٻولي جنهن جي ٻول نه ڄاڻي، سر ۾ ڳائي ٿو مهاراج.

(٥)

اڃا نه کلي کلي ٿي آهي، ٿيندي مکڙي گل گلاب،
"رفيق" شاعر ٿيندو مـاهر، سنگيتڪار ٿيندو سرتاج.

غـــزل

(۱)

دل تـي حڪومت ڪنهن جـي آ.
تنهنجي آ يا منهنجي آ.

(۲)

تنهنجي اکين جي يا نظرن جي،
دل تـي حڪومـت ڪنهن جي آ.

(۳)

تنهنجي ڳلن يــا چپڙن جي،
دل تـي حڪومت ڪنهن جي آ.

(۴)

تنهنجي ڪلڪ جي يا مرڪڻ جي،
دل تي حڪومت ڪنهن جي آ.

(۵)

"رفيق" حسن جي يــا زلفن جي،
دل تـي حڪومـت ڪنهن جي آ.

غــزل

(١)

يارب ڇـا آزاد نـہ آهي ؟
آزادي آبــاد نـہ آهي ؟

(٢)

ويئي وڌي وري غلامي،
ڪنهن جي بہ دل شاد نہ آهي.

(٣)

دل جي اندر غم رهي ٿو،
چاهي ڪو معياد نـہ آهي.

(٤)

اشڪ وهائي اکڙيون روئن،
چاهي ڪو فـريـاد نـہ آهي.

(٥)

ٺهڪ ڏيئي شيطان کلي ٿو،
ماڻهن ۾ اتحاد نـہ آهي.

(٦)

ديش جو نيتا، ديش کي کائي،
"رفيق" ڇا بغداد نہ آهي؟

غــزل

(۱)

ڀارت اِتهاس ڀلائي ويٺو،
ڪارو اُپنياس ٻڌائي ويٺو.

(۲)

گلن جي بدلي هاءِ ڪنڊن سان،
شاهي تــاج ٻڌائي ويٺو.

(۳)

ديش ڀڳت بدنام رهي ٿــو،
دشمن پــاڻ ڇپائي ويٺو.

(۴)

هر ڀائي ماڻهو مرن ٿـا،
نيتا پـاڻ بچائي ويٺو.

(۵)

"رفيق" رهيو نـه ڪوئي بهادر،
پاڻ کي غلام ٻڌائي ويٺو.

غــزل

(١)

ڪوئي ڪمائي، ڪوئي کائي.
چور پيا اڄ ملڪ ۾ ڪاهي.

(٢)

محنت ڪنهن ڪان ڪين پڄي ٿي،
مال مفت جــو هرڪو چاهي.

(٣)

سڀ کي آ ڪرسيءَ جي لالچ،
هرڪو ويـٺـو داءُ لـڳائي.

(٤)

اخلاق سڀيتا، ديش جي يڪتي،
سياستدان ڇـڏي دفنائي.

(٥)

”رفيق“ ملي آزادي ڪهڙي،
قيدي جيلر کـي ڌمڪائي.

غــزل

(١)

آءٌ چندرما، تون چاندني.
آءٌ دلربا، تون راڳڻي.

(٢)

عشق جي دربار ۾،
آءٌ چراغ، تون روشني.

(٣)

تيو چريو هرڪو ڏسي،
تنهنجي چپن جي چاشني.

(٤)

ڪير ٻڌي ٿي اچي،
خواب ۾ من موهني.

(٥)

”رفيق“ رشتو اصل کان،
آءٌ ميهار، تون سوهڻي.

غزل

(۱)

هل هنگامو آهه زندگي،
رنگ تماشو آهه زندگي.

(۲)

دل ۾ دغا دولاب رهي ٿو،
چل ارادو آهه زندگي.

(۳)

مرض نه ماري، ماري حادثو،
پل جياپو آهه زندگي.

(۴)

ڪوئي ڪنهن جو خون ڪري ويو،
ڪل سياپو آهه زندگي.

(۵)

”رفيق“ جيون آهه روشني،
دم اُجالو آهه زندگي.

غــزل

(١)

دل وٺــڻ لاءِ حاضر آهيان،
حسن وارن جو چاڪر آهيان.

(٢)

دل سنڀالي ڪين سگهي جو،
آءٌ دلين جــو لاڪر آهيان.

(٣)

دل ٿنهنجي کي سير ڪرايان،
آءٌ هوائي واڪر آهيان.

(٤)

آءٌ ڪريان ٿو دل جو سؤدو،
آءٌ شاعـر سوداگـر آهيان.

(٥)

حسن، عشق آهن پوڄاري،
”رفيق“ ٻنهي جو شاعر آهيان.

غـــزل

(١)

شمع جلائي ٿـــو هرڪوئي،
دل کي جلائي ڪوئي ڪوئي.

(٢)

دل ۾ غم رهي ٿـــو هردم،
غم کي ڀـلائي ڪوئي ڪوئي.

(٣)

جوش ۾ هـوش وڃائي هرڪو،
جـوش وڃائي ڪوئي ڪوئي.

(٤)

دل جي ڌڙڪن ساز نہ آهي،
ساز وڄائي ڪوئي ڪوئي.

(٥)

”رفيق“ بادل اچن ٿا ڀرجي،
مينهن وسائـي ڪوئي ڪوئي.

غزل

(١)

شعر شاعري دل ٻهلائي.
گيت پنهنجو سنگيت سڻائي.

(٢)

من ۾ موج آڻي موسيقي،
دلبر ڪوئي دل ۾ ڳائي.

(٣)

سڌ ٻڌ پنهنجي تن ۽ من جي،
وينس شايد آءُ ڀلائي.

(٤)

تنهنجون اکڙيون، منهنجون اکڙيون،
عشق ۾ وينيون آب وهائي.

(٥)

گيت غزل محفل ۾ ڳائي،
”رفيق“ ڇڏيو مدهوش بڻائي.

غــزل

(۱)

قدم قدم تي مئخانو آ.
آزاديءَ جو نذرانو آ.

(۲)

هرڪو پيئي تو جام ڀري،
بيهوشيءَ جو ديوانو آ.

(۳)

جام، صراحي، سهڻي ساقي،
تنهنجو هرڪوئي مستانو آ.

(۴)

مرڪي مرڪي جام پيئاري،
رنگ ڍنگ عاشقانو آ.

(۵)

شمع جلائي ويٺا آهن،
ڇوڏاري پروانو آ.

(٦)

مئخانو، يا آهي محفل،
"رفيق" عجائب خانو آ.

غــــزل

(١)

گيت، غـزل منهنجو لاثاني،
گيت، غـزل منهنجو لافاني.

(٢)

ساگر جي ڇوليءَ جيان ڇلڪي،
گيت، غزل ۾ نئين جواني.

(٣)

مشڪ، عنبر، ڪستوري، خوشبوء،
سرهي، سرهي آهه بياني.

(٤)

منڙي، منڙي هيـر ٽـڪيري،
شعر انـــدر جذبات رواني.

(٥)

حسن ڏسي هر گيت غزل جو،
”رفيق“ ٿي هر دل ديواني.

غـــزل

(۱)

ساونڻ جون برساتيون آهن.
تو بن ڪهڙيون راتيون آهن.

(۲)

مند برساتي، پيار جي موسم،
پيار بنا ڪهڙيون باتيون آهن.

(۳)

بهار بنا گلشن ويڳاڻو،
ڪوئل بنا ڪهڙيون لاتيون آهن.

(۴)

اڃا تہ دلبر ڪين مليو آ،
دل ۾ پاتيون جهاتيون آهن.

(۵)

"رفيق" اکين مان لڙڪ وهايا،
ساونڻ جون برساتيون آهن.

غـــزل

(١)

ديوانـو، ديوانـي چاهي.
مستانـو، مستاني چاهي.

(٢)

هرڪوئـي ٿيو آهي عاشق،
عـاشق، حسن جواني چاهي.

(٣)

شان، مان، هوٽل ۾ ڊنر،
وسڪي، بـيـر بـرياني چاهي،

(٤)

يـــر ۾ سهڻي، طعام سوادي،
گلشن ۾ گـڏ جاني چاهي.

(٥)

”رفيق“ شاعر، امير شاعر،
گهر ۾ ئي مهماني چاهي.

غـــزل

(۱)

ڪنهن سان دل جا سور سليمان، ڪوئي ڀڃائي ڪوئي ڀڃائي.
ڪنهن سان دل جو حال ونڊيان، ڪوئي ڀڃائي ڪوئي ڀڃائي.

(۲)

ساري دنيا ڇـا ٿي چاهي، پيهه نـه ڄاڻان ڇيهه نـه ڄاڻان،
ڪهڙو رستو راهـه ونان، ڪوئي ڀڃائي ڪوئي ڀڃائي

(۳)

دنيا ساري دل ڀـي هن جي، مرد ٻڌيو آهي مالڪ،
عورت ٻڌجي ڪيئن رهـان، ڪوئي ڀڃائي ڪوئي ڀڃائي.

(۴)

حسن جواني آهه تماشو، مردن جو نت کيل نـئون،
سڀ ٻوڙا، ڇا دانهن ڏيان مان، ڪوئي ڀڃائي ڪوئي ڀڃائي.

(۵)

عورت پنهنجي ذات سنڀالي، ڪير تو گهر ۾ دشمن پالي،
”رفيق“ ڪنهن سان سور سليمان، ڪوئي ڀڃائي، ڪوئي ڀڃائي.

غـــزل

(۱)

قسم خدا جو، يار ستايو.
قسم خدا جو، پيار ستايو.

(۲)

دل هرڪائي، چـوري ڪيائين،
دل چورائي، دلدار ستايو.

(۳)

دل ۾ پيار، اکين ۾ شوخي،
جانب جـي جنسار ستايـو.

(۴)

زلف گهٽائون، چنڊ جو چهرو،
سهڻيءَ جي سينگار ستايو.

(۵)

"رفيق" چپن جـو مرڪڻ حرفت،
دلبر جـي ديـــدار ستايو.

غـــزل

(١)

لٽي ويا لٽيرا، خزانو لٽي ويا،
شريف آدميءَ جو زمانو لٽي ويا،

(٢)

نہ قانون ڪوئي، نہ ڪائي عدالت،
شڪايت ڪرڻ جو بهانو لٽي ويا،

(٣)

عقل وارا آيا، هليا ويا هارائي،
شرافت جو باقي نشانو لٽي ويا،

(٤)

رهي راڄنيتي، مگر رهزنن جي،
ڪري خون، دل جو فسانو لٽي ويا،

(٥)

”رفيق“ ڇا وطن ۾ آيا ولديشي،
جلائي جسم، آشيانو لٽي ويا،

غــزل

(۱)

ڪريون نہ ٿا ڪريون، غلام ٻڌجي وينداسين.
ڪنهن حسينا جـو اِنعام ٻڌجي وينداسين.

(۲)

شڪايت ڪرڻ جو نہ مليو جي موقعو ڪڏهن،
چـپ چـاپ ۾ حـرام ٻڌجي وينداسين.

(۳)

راز دل جـو ٻـڌي راز دل ۾ رهـي،
سڀ ڪـان ٻچائي نظر گمنام ٻڌجي وينداسين.

(۴)

جي ڪيو ڪنهن عشق ۾ بدنام ڪڏهن،
خوشيءَ خوشيءَ ۾ بدنام ٻڌجي وينداسين.

(۵)

ياد جيڪڏهن نہ ستائي ڪنهن کي منهنجي "رفيق"،
زبان زبـان تـي ڪلام ٻڌجي وينداسين.

غـــزل

(۱)

خوشيءَ سان زندگي گذري، سهارو يار جو گهرجي.
خوشيءَ سان زندگي گذري، نظارو يار جو گهرجي.

(۲)

انڌيرو ئـــي انڌيرو آ، آهـي هر راهـــه انڌياري،
ڪري روشن جو راهن کي، ستارو يار جو گهرجي.

(۳)

اُتي ٿيون ڇوهه مـان ڇوليون، آهي طوفان ساگر ۾،
سلامت ڪشتي جيئن پهچي، ڪنارو يار جو گهرجي.

(۴)

محبت زندگي آهـي، محبت بندگـي آهـي،
رکي زنده جو محبت کي، پيارو يـار جو گهرجي.

(۵)

خـدا عاشق چوائي تـــو، خدا معشوق پـي آهي،
"رفيق" اظهار ڇـــا سمجهي اِشارو يار جـو گهرجي.

غـــزل

(۱)

پنهنجي وطـن جي اسين جان آهيون.
پنهنجي وطن تـان قربان آهيون.

(۲)

ڪريون دور انڌيرو، ٿئي روز روشن،
پنهنجي وطن جـا شمعدان آهيون.

(۳)

اسين ويـــر آهيون، اسين تير آهيون،
دشمن جي دل ۾ اسين بـاڻ آهيون.

(۴)

ڪوئي نه ڇـنـدو، اسين ڪير آهيون،
اوچيون پهاڙيـون، طـوفـان آهيون.

(۵)

ڪوئي نـــه پڇي ڪانئر انسان ڪـي،
”رفيق“ شير دل بـلـوان آهيون.

غـــزل

(۱)

بيڙي منهنجي رام سهاري هلي هلي.
بيڙي منهنجي شيام سهاري هلي هلي.

(۲)

ڇوهه منجهان درياهه ۾ ڇلڪن تيون ڇوليون،
بيڙي منهنجي رام سهاري هلي هلي.

(۳)

ميهن سان گڏ طوفان زور سان، چالو آ،
بيڙي منهنجي رام سهاري هلي هلي.

(۴)

ڏينهن نه آهي ڏينهن، رات انڌياري آ،
بيڙي منهنجي رام سهاري هلي هلي.

(۵)

طوفان نه آهي ميهن نه آهي "رفيق" آهي ڏينهن مگر
بيڙي منهنجي رام سهاري هلي هلي.

غـــزل

(١)

منهنجي صحبت پيئي قبول،
منهنجي اُلفت پيئي قبول.

(٢)

آءٌ خدا جو ٻانهو آهيان،
منهنجي خـدمت پيئي قبول.

(٣)

آءٌ خدا کي پيار ڪريان ٿو،
منهنجي محبت پيئي قبول.

(٤)

مون خـدا کي ڪلي ڪيڪاريو،
منهنجي حسرت پيئي قبول.

(٥)

”رفيق“ وڳـي غيبي شهنائي.
منهنجي عبـادت پيئي قبول.

غـــزل

(۱)

پيار اڌورو رهجي نـه وڃي.
خمار اڌورو رهجي نـه وڃي.

(۲)

اَچي واءُ چڙهي مٺان گلشن جو،
بهار اڌورو رهجي نـه وڃي.

(۳)

وڃي ٽيل ٻري مٺان ساجن لئه
سينگار اڌورو رهجي نه وڃي.

(۴)

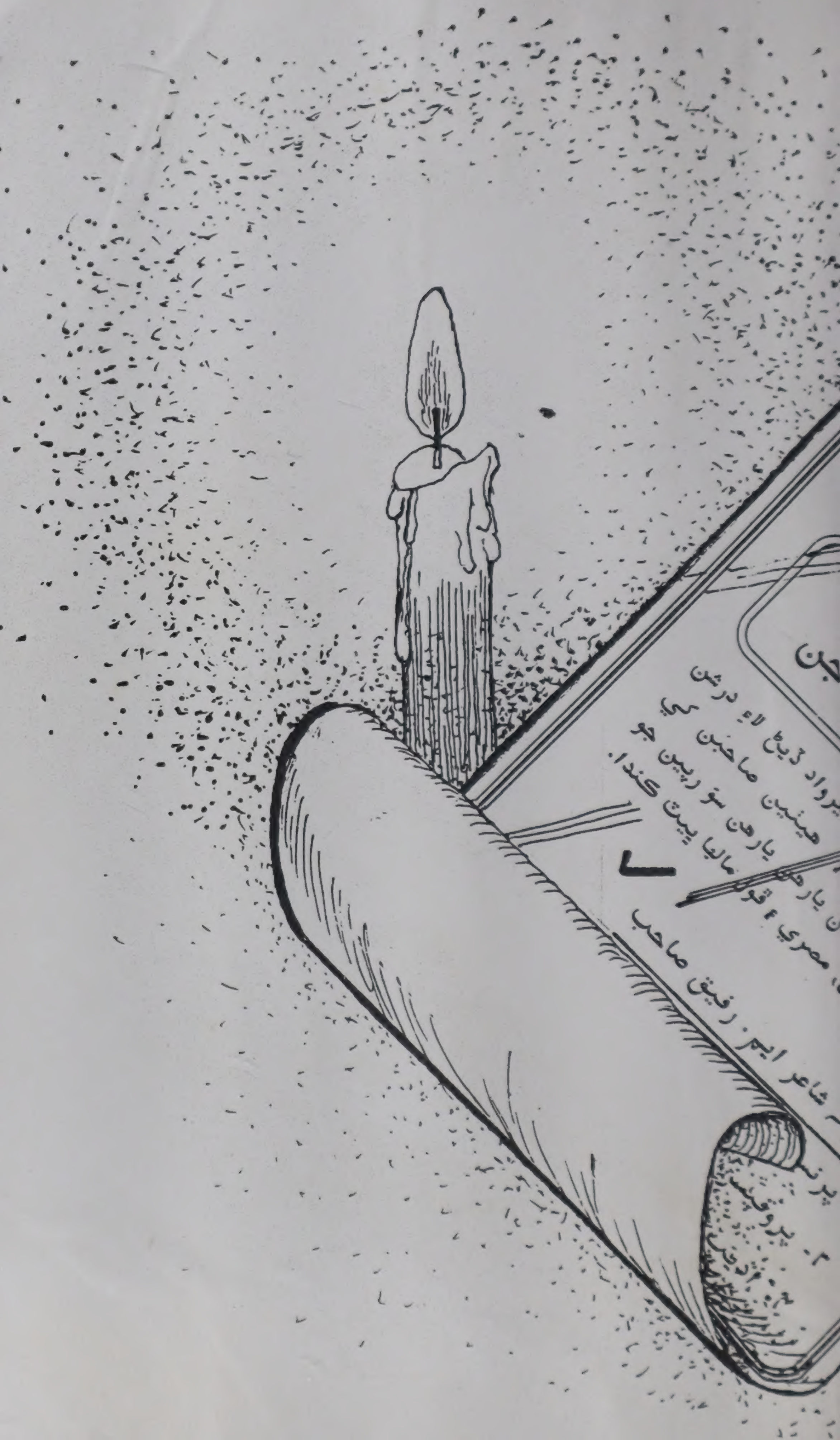
اک ڦڙڪي ٿي مٺان اکڙين جو،
اِنتظار اَڌورو رهجي نه وڃي.

(۵)

دل ڌڙڪي ٿي مٺان ساجن جو،
ديدار اڌورو رهجي نـه وڃي.

(۶)

ڏکي ٿو ”رفيق“ مٺان غزلن جو،
شاهڪار اڌورو رهجي نه وڃي.

KUKREJA

اِلتجا

(۱)

دل جو ڪتاب آهي
سھڻو گلاب آهي
دل سان لڳائي رکجو
مؤسوم خراب آهي

(۲)

شاهي خمار آهي
بس بي حساب آهي
رفيق سنڀالي رکجو
اصلي شراب آهي

— ايم. رفيق

غزل

(۱) رفيق نہ آهي ڪنھنجو غلام
رفيق نہ آهي ڪنھنجو سلام

(۲) منھنجو گلاب منھنجي هٿن ۾
صبح هجي يا آهي شام

(۳) منھنجو شباب منھنجي هٿن ۾
صبح هجي يا آهي شام

(۴) منھنجو شراب منھنجي هٿن ۾
صبح هجي يا آهي شام

(۵) رفيق خطاب منھنجي هٿن ۾
صبح هجي يا آهي شام

— ايم رفيق